

Bình Tiên Lyven

Bảy Chim Trắng Trong Sân Trường

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Đinh Tiến Luyện

vietmessenger.com

Chương 1

Uyên và Ngà vừa nối đuôi nhau ra khỏi con hẻm thì "rầm" một cái, hai xe chúi vào nhau. Trước mặt là một chiếc xe đạp khác và người con trai áo trắng đổ xuống đường. Một tai nạn nhẹ. Người con trai đã gượng đứng dậy được cùng với chiếc xe nhưng chưa thu được hết sách vở đang bị làn xe cùng chiều thi nhau dày xéo.

- Còn đứng mãi đấy.

Ngà réo lên. Người con trai quay lại:

- Các bạn có sao không?

- Sao thì không sao, nhưng sao hai cái xe cứ dính vào nhau, không gỡ ra được đây nè.

- Đợi tôi nhặt mấy cuốn tập lên đã.

- Mặc xác nó.

- Dơ hết cả rồi.

- Đem về... giặt xà bông là sạch.

- Còn bài vở nữa chứ!

- Mai mốt tôi... dạy lại cho, lo gì.

Hết ý. Người con trai để nỗi đau lòng lại đám sách vở đang quăn quại trên mặt đường dưới làn xe cộ, vội vàng tới gỡ hai cái xe đạp của các cô gái đang cài lung tung các pê-đan vào nhau.

- Xong rồi.

- Chưa xong.

- Còn gì nữa đâu?

- Người lịch sự cần phải biết xin lỗi chứ.

Người con trai nhún vai. Uyên nắm vai bạn, vội vàng kéo đi.

- Dữ vừa thôi mi.
- Với con trai phải thế mới được.
- Mình đi trái rồi còn bắt người ta xin lỗi, chướng quá.
- Mi cảm hấn rồi à?
- Còn khuya. Nhưng tao thấy hấn quen quen, hình như học lớp 12 trường mình đó mi.
- Thôi rồi, sắp có chiến tranh.
- Năm nay trường mình có nhiều thay đổi, nhiều khuôn mặt mới chuyển về trường mình đâu đã biết hết.
- Hy vọng vì... run quá mà hấn quên mặt mình. Ngày mai ta sẽ qua khu 12 kiểm tra trí nhớ của mi.
- Cầu thánh Ala phù hộ cho mi đừng rụng mất tim oan uổng.
- Đừng đùa, khi cần ta cũng biết bỏ trái tim của ta vào cặp cái cột cần thận.
- Trông mặt mày hấn cũng sáng sủa đó chứ?
- Thôi quên hấn đi kéo phải tội nghiệp mất công.

Câu chuyện hai người tạm ngắt một quãng bằng mười vòng xe. Rồi lại tiếp.

- Mi biết nhỏ Vũ không Uyên?
- Vũ nào?
- Nhỏ mới ở 11A3 chuyển qua lớp mình ấy.
- À, à, hấn tên Vũ hử? Sao? Hấn "kết môđen" với tên nào vậy?
- Tầm bậy, anh hấn đó.

- Thì sao?
- Hẳn như một cái vi tính.
- Phần mềm hay phần cứng?
- Mềm hay cứng gì tao không biết. Có lẽ hẳn thuộc phần... nhão. Chuyện gì hẳn cũng nhào vô ráo trội.
- Này nhé, mi có thể nói chuyện với hẳn bất cứ vấn đề gì trên trời dưới đất, đặt một câu hỏi nhấp nháy trong ba mươi giây là hẳn có thể moi ra cả những con số và một dây những tiếng tây tiếng u.
- Trí nhớ tốt, chịu khó đọc sách.
- Hẳn nói chuyện Italia 90 với bọn con trai rành rẽ như một bình luận viên bóng đá vậy.
- Ham thể thao.
- Thời trang một miếc gì hẳn cũng kể vanh vách.
- Có đọc báo.
- Nếu mi là Việt kiều hồi hương hẳn có thể giới thiệu một lúc hàng chục nhà may, nhà hàng có kèm địa chỉ.
- Thường xem TV chương trình lúc trước 19 giờ.
- Lâu lâu hẳn lại xì ra một chuyện ly kỳ hấp dẫn nào đó của các cô đào điện ảnh hay kếp cải lương.
- Hay ngồi lê đôi mách.
- Kể ra nhỏ ấy cũng có tương lai được cấp một học vị tiến sĩ nào đó, phải không mi? Người biết quá nhiều chuyện.
- Ừa, biết quá nhiều chuyện. Sự hiểu biết như lá mùa thu rụng tràn lan trên đất. Vô tích sự.
- Mi không thấy một tỷ tỷ cái lá rụng cũng chỉ gom thành một đồng lá chứ có bao giờ

gom lại được thành một cái cây!

- ...

- Sự hiểu biết phải có hệ thống, ông chú mình có lần nói vậy, thà hiểu biết thấu đáo một chuyện còn hơn ba hoa đủ thứ.

- Ông chú mi có vẽ ba hoa đủ thứ.

- Vậy mới bốn mí rồi mà vẫn còn ở giá.

- Ông ta có vẽ... sâu đời hả mi?

- Sâu tình thì đúng hơn, ông ấy cứ than chẳng ma nào hiểu mình... nghèo.

- Bộ Ông ấy khá lắm hử?

- Khá chi với mấy cái bàn pinh-pông mỗi mọt không thềm gặm ấy.

- Sao lại...

- Cầu lòng thương hại. Ông ấy bảo thời nào cũng ít kẻ từ tâm quá. Mi không biết chứ, đàn ông cỡ tuổi ông bỗng trở thành thâm trầm và khôì hài hết ý luôn.

Có tiếng còi bên đường. Ngà giật mình:

- Chi vậy Uyên?

- Chết rồi Ngà ơi, cảnh sát giao thông gọi mình.

- Dọt luôn được không?

- Xe đạp đưa mô-tô đâu lại. Ngừng đi!

- Đèn xanh mà. Có đường cấm đâu.

- Xuống xe dắt bộ. Nhớ cười cho tươi vào và đừng cự nự xin xỏ chi cả. Để tao lo.

Câu chuyện tạm ngắt. Hai cô gái dắt xe đạp sát lề, tiến tới cánh tay vẫy của người cảnh sát làm nhiệm vụ điều hành giao thông ở ngã tư. Cả ba người cùng sẵn nụ cười trên môi.

- Các cô dựng xe vào đây.

Người cảnh sát nói và chỉ tay vào cột đèn lạnh lùng.

- Thưa chú...

- Tôi biết các cô không có tiền nộp phạt đâu, cứ dựng xe rồi đứng đợi tôi.

Ngà nhìn Uyên, cố nói cho người thứ ba nghe rõ:

- Thông báo mới, xe đạp cũng phải nộp phí giao thông mi ạ.

Uyen nhìn Ngà, cả hai dựa xe vào nhau.

- Quý nào mình cũng phải nộp phí vá xe ba bốn lượt vì đường ổ gà đâu có ai xé biên lai!

Người cảnh sát quay lại.

- Các cô không biết lỗi của mình à?

- Thưa chú...

- Tôi cho các cô nửa giờ để tìm ra lỗi của mình.

- Thưa chú, nhưng trời sắp mưa.

- Mưa thì mưa cũng không đến nỗi phải chở đi bệnh viện cấp cứu đâu, cô Ngà ạ. Các cô cứ đứng đấy giùm tôi.

Nói rồi người cảnh sát bỏ ra ngoài đường làm tiếp nhiệm vụ.

Ngà tròn mắt nhìn bạn:

- Khi không biết tên mình ngon ơ.

Uyen nhỏ giọng:

- Rõ ràng có quen mi mà.

- Không bao giờ.
- Mi thử lục lợi trí nhớ xem.
- Không bao giờ.
- Mi đã từng bị phạt.
- Không bao giờ.
- Có khi nào mi đánh mất giấy tờ hay sách vở gì chẳng hạn?
- Không bao giờ.
- Thôi rồi, cảnh sát hình sự - mi bị bí mật theo dõi từ lâu mà không biết.

Cổ trấn tĩnh nhưng đôi bạn gái vẫn không khỏi hồi hộp lo lắng khi người cảnh sát trẻ trở lại.

- Bây giờ tôi làm việc với các cô.

Giọng anh ta rắn rỏi nghiêm nghị sau khi nhìn một lượt các đối tượng:

- Tôi đã theo dõi hai cô trong suốt đoạn đường tới điểm trực này. Đi dung dăng hàng ngang đạp xe chuyện trò dọc đường như thế có thể gây nguy hiểm cho mình và các phương tiện giao thông khác, các cô thấy khuyết điểm của mình rồi chứ?

Ngà và Uyên nhìn nhau không còn nét mặt đã cố gắng sửa soạn lúc trước nữa, khẽ thở dài cúi đầu.

- Lần này cảnh cáo, lần sau tái phạm bắt buộc tôi phải giữ các cô lâu hơn. Bây giờ các cô có thể đi, dù trời còn lâu mới mưa.

Lẳng lẳng dắt xe ra đường, Uyên và Ngà không quên giương bốn ống kính chụp cận ảnh đối tượng trước sau đầy đủ để đưa vào hồ sơ chờ có dịp sừ tra sau này.

- Mi đã nhớ ra chưa?

Vừa leo lên xe, Uyên hỏi ngay. Ngà không trả lời bạn, càu nhàu:

- Cái ngày chi xui, ra đường gặp chuyện đâu bực mình.

- Còn xuất phim chiều nay?

- Kể như huề, hơn 4 giờ rồi còn gì.

- Dù sao cũng phải ghé nhà con Hằng báo cho nó biết chứ?

Vừa tấp xe vô cổng nhà bạn, Ngà đã mở hết cỡ miệng réo gọi "Hằng ơi Hằng" ba bốn hồi dồn dập. Nhưng ra cổng không phải là người được gọi tên mà lại là một thanh niên lạ hoặc chưa từng thấy ở địa chỉ này.

- Các cô hỏi ai?

Ngà bỗng dừng ấp úng:

- Thưa... Ông... đây có phải nhà của Hằng?

- Chứ các cô hỏi ai?

Người thanh niên nheo mắt, câu chuyện trở thành lắt léo, ngây ngô đối với các cô gái lạnh miệng.

Uyên níu chặt lấy vai bạn:

- Hằng có nhà không, chú?

- Như thế các cô là bạn của Hằng?

- Vâng.

Hai người lí nhí gật đầu. Người thanh niên chỉ vào Ngà:

- Cô là Uyên?

- Không, Uyên là bạn cháu đây.

- Vậy cô là Ngà?

- Vâng.

Những người được kể tên đứng nép vào nhau bắt đầu có nỗi lo sợ như người phạm tội nhưng lại không biết mình tội gì. Cuộc hỏi cung tiếp tục:

- Chiều nay các cô rủ nhau đi coi chiếu phim?

- Vâng.

- Sao giờ này các cô mới tới?

- Thưa... tại... tại tội cháu hỏng xe.

- Thì ra thế.

Không dám nhìn rõ người thanh niên, nhưng các cô gái thấy lớn vồn ở đâu đó hình ảnh những nhân vật trong một phim nào mà ngôi nhà bị bao vây sau khi chủ nhà đã bị bắt cóc, hung thủ còn tiếp tục giăng lưới đón thêm những con mồi khác.

Người thanh niên lịch sự, mở cổng:

- Mời các cô vào.

Uyên và Ngà trao đổi nhỏ với nhau rồi rụt rè bước vào lòng không khỏi hoang mang lo lắng. Như có những họng súng vô hình nào đang rình rập mình chẳng hạn.

- Chắc Hằng có nhà chứ ạ?

Uyên hỏi to và nhìn sâu vào nhà trong. Người thanh niên nhún vai:

- Rất tiếc.

Ngà và Uyên nhìn nhau không khỏi lúng túng khi đã ngồi vào xa-lông. Ngà nhồm lên:

- Còn mẹ Hằng?

- Cả nhà đều đi vắng.

Người thanh niên vẫn đứng ở phía cửa hai tay khoanh trước ngực, nhếch mép cười như nụ cười đắc thắng. Nụ cười này trở nên khủng khiếp khi nó mở ra câu tuyên bố:

- Hiện giờ tôi là chủ căn nhà này.

Tim của Uyên và Ngà hình như đã bắn đi đâu đó chứ không còn ở trong lồng ngực mình nữa. Trước mặt họ bây giờ, người thanh niên trở nên to lớn vạm vỡ hơn cả những tay đô vật siêu hạng với sức mạnh mà chỉ trong nháy mắt có thể tóm lấy cổ áo của hai con bé và quăng nhẹ một cái là cả người lẫn giày dép không còn biết đâu mà tìm nữa.

Ngà đứng bật dậy:

- Xin phép tui tôi về.

Người thanh niên đã đứng chặn lấy cửa:

- Không được đâu.

- Nhưng Hằng không có nhà mà.

- Đúng thế, người thanh niên chậm rãi nói, không có Hằng ở nhà nhưng các cô cũng cứ ngồi đây.

Uyên đứng lên như phòng vệ tự nhiên.

- Nhưng chúng tôi không quen ông.

- Đúng thế. Tôi đã được lệnh giữ chân các cô ở lại đây, nếu sai lệnh tôi sẽ bị khiển trách nặng nề. Mong các cô thông cảm.

Muốn xác định rõ nhiệm vụ mình một lần nữa, người con trai nhấn mạnh:

- Cô Ngà tóc ngắn còn cô Uyên tóc dài, tôi nhớ kỹ rồi.

Uyên không nói gì. Ngà bậm môi ngồi lại vị trí, âm ỨC tràn hỌng.

- Như thế là tốt (người thanh niên vẠch tay áo mình). Đã là 5 giờ, nói đúng hơn là 5 giờ thiếu 3 phút. Quái quở thật, làm gì mà mò mề lâu thế. Thôi được rồi, để tôi tiếp

tục phương án 2. Các cô cứ ngồi yên đấy nhé, coi chừng quanh đây rắn rết đông lắm.

Người thanh niên đi vào trong, tiếng giày cỔ ý nện cỒm cỘp xuống nền nhà cho thêm phần long trọng hồi hỘp.

- Mời các cô tạm dùng nước.

Hai cái ly và một chai nước trong vắt có lẽ mới lấy từ tủ lạnh. Những hạt nước bé tí còn bám quanh bờ thủy tinh mát rượi. Không thuốc mê thì thuốc độc, đại gì mà uống.

Hai bạn ngằm nói chuyện với nhau bằng mắt như thế và không ai thèm đụng tới cái ly phần mình. Phải tỉnh táo tìm cách phá lưới, không thể ngồi yên mãi chờ mỗi nguy hiểm đang rình rập tới gần. Người thanh niên lại xem đồng hồ. Lần này không dấu được vẻ bồn chồn chờ đợi, hắn đi tới đi lui, và ngong ngóng nhìn ra ngoài cổng, miệng lầm bầm:

- Đã quá 5 giờ rồi. Khổ quá!

Chợt nhớ điều gì, hắn vội trở vào tìm một mẫu giấy gấp tư dẫn dưới bình hoa bàn.

- Đây: phuong án 3. Mời các cô đọc.

Ngà cầm lấy tờ giấy "Đây phuong án 3" chưa kịp đọc đã nghe tiếng máy xe rồ ngoài cổng cùng lúc với tiếng còi thúc inh ỏi. Người con trai phóng như bay ra khỏi phòng khách, không một lời chào như lời từ giã đối với những "con mồi" đã bị cầm chân này giờ trong một đoạn phim tưởng tượng. Hắn đến bên người con gái còn chưa lọt xe vào cổng, đỡ lấy một gói giấy hoa vuông vức như một gói quà, luồn vào bụng áo.

Rồi sẵn xe chưa tắt máy, hắn leo lên rồ ga phóng biến đi trong một nháy mắt.

Lúc này Uyên và Ngà mới hoàn hồn nhào ra rìa xói Hăng đang đi vào.

- Mi đi đâu, đi đâu? Đã hẹn rồi còn bỏ đi đâu?

Hăng ngơ ngác:

- Các bạn không đọc tờ giấy mình để lại sao?

Ngà xòe tờ giấy còn đang cầm:

- Đã kịp đọc đâu.

Hăng kêu trời, cái tay ấy chẳng được việc gì cả. Mình đã dặn đi dặn lại hể các bạn ta tới thì phải tiếp đón đàng hoàng, lịch sự.

- Nhưng cái tay ấy là ai mới được chứ?

- Tuấn, thằng em họ ta.

Ngà bậm môi:

- Em của bạn ta là em ta. Vậy mà...

- Vậy mà sao, hăn bắt nạt các bạn hả?

Ngà nhìn Uyên lắc đầu:

- Không sao cả. Mà sao hăn như.. gà mắc đẻ vậy?

Hằng cười, quàng tay các bạn:

- Chả là hăn có cô bạn gái mới quen rồi mới giận, mới giận rồi mới làm lành. 5 giờ hăn có hẹn với nàng, 4 giờ hơn hăn mới nhào tới ta năn nỉ gây lười nhờ đi mua một món quà gì đó để làm lành với cô bạn gái.

- Cái gì trong gói giấy ấy vậy?

Hằng đưa hai ngón tay lên cắt:

- Một cái kéo.

Cả bọn ồ lên thích thú. Nàng làm thợ may hay thợ dệt? Bán vải hay bán bánh cuốn? Làm gì thì làm nhưng nhất định kỳ này cho hăn cắt đứt cái nết dại gái ấy đi.

Uyên trầm nghĩ: Một buổi chiều lẩm chuyện. Trong khoảnh khắc của một đoạn phim mà có tới ba khuôn mặt rõ nét.

Là giòng sông, phần nào trôi đi phần nào đọng lại? Uyên mơ hồ thấy có một buổi sáng nào trong hồn mình vừa mở cửa. Và sau những rộn rã tươi vui của tuổi con gái kia, còn lao xao bước chân nào dẫm trên lá. Ai vừa đem đến đây những trang vở trắng để gió thổi tung lên lộn xộn thế này?

Lúc Uyên còn đang đứng ở cửa thì Ngà và Hằng đã sửa soạn đủ thứ lịch kịch dưới bếp.

- Phim nào hay bằng phim đồ bánh xèo, tiếc rẻ chi nữa Uyên. Phụ với bọn mình khiêng

ông táo ra sân, bánh xèo phải tay đổ miệng ăn nóng hổi mới ngon. À, lát nữa sẽ có Khôi và Việt lớp mình ghé chơi nữa đấy. Mình mới gặp hay tay này rủ nhau đi chơi bóng bàn. Hy vọng chúng không về trễ để khỏi vét chảo.

Chương 2

Khôi và Việt là đôi bạn thân thiết từ những năm còn đá dế, bắn bi, lội mưa ở sân trường cấp một. Niên học nào chúng cũng gắn bó với nhau như trang vở mở đôi, luôn luôn chung một lớp, ngồi sát nhau một bàn. Tuy có những năm vì sự sắp xếp ngoài ý muốn chúng phải xa lớp xa bàn nhưng ít khi gặp chúng đi đâu lại có một mình hay tham dự trò chơi nào có đưa lại đứng ngoài hoặc phe bên kia. Cũng có năm chúng được chung phần thưởng. Nhưng thưởng là nếu xướng tên phạt một đứa thì không thể nào thiếu đứa kia là thủ phạm đồng lõa.

Cấp 3 có nhiều xáo trộn đổi bạn đổi lớp, chúng tạm xa nhau trong các trò nghịch ngợm nổi tiếng, nếu không xáo động được sân trường thì cũng tung cả bàn ghế, sách vở, bút thước trong lớp. Năm nay chúng lại xáp với nhau một lớp một bàn và xuất hiện trước mắt Ngà và Uyên như hai cái gai.

- Thưa các bạn, trong giờ chơi tôi có lượm được cái này, nếu bạn nào mất lên đây nhận lại.

Toàn lớp giương mắt lên nhìn cái vật lượm được Khôi đang đưa lên cao trên hai ngón tay. Cái gì đó nhỏ quá không nhìn rõ khiến các bạn ở cuối lớp thắc mắc.

- Cái ngòi bút à?

- Không phải.

- Phải cái bông tai không?

- Không.

- Nếu là một cái khâu vàng thì là của tớ.

- Chắc chắn là không.

- Thế là cái gì mới được chứ?

- Tôi cũng không biết nữa.

- Đề nghị bạn Khôi đem xuống cho các bạn coi.

Việt hằng hát giúp bạn đưa vật rơi lợm được triển lãm dài dài xuống cuối lớp trước các con mắt tò mò của hai dãy bàn con trai con gái. Bọn con trai chịu thua không biết là cái gì và dĩ nhiên chẳng có ai là khổ chủ của vật rơi bé tí xíu ấy.

- Tôi đoán là của các bạn gái. Vậy bạn nào mất cứ mạnh dạn nhận lại, chúng tôi cam đoan không đòi hậu tạ.

Vật rơi được đưa trước mặt các bạn gái và ai cũng nhận ra ngay nó là cái gì. Nhiều bạn đỏ mặt quay đi. Có bạn không dám thở mạnh. Có bạn cảm thấy nhồn nhột trong lưng áo. Có tiếng xì xào trong bọn con trai và khi điều bí mật được khám phá đã òa ra hàng chuỗi những tiếng cười hoan hỉ thích thú hướng về đám con gái đang như mếu co cụm lại với nhau.

- Đề nghị các bạn gái cứ nên mạnh dạn nhận lại.

- Nếu không bạn nào nhận lại thì cho tôi xin về làm... kỷ niệm.

Các bạn con gái phản ứng:

- Yêu cầu bạn Khôi và bạn Việt chấm dứt cái trò đùa vô ý thức ấy đi.

- Trả lại vật tại sao lại gọi là vô ý thức.

- Chúng tôi sẽ trình lên cô chủ nhiệm.

- Cô chủ nhiệm sáng nay chưa hề bước vào lớp này thì làm sao mà đánh rơi được?

Cả lớp lại cười lên rần rần. Ngà và Uyên nhìn nhau tức tối. Chỉ một cái móc lưng áo bé tí xíu mà làm trò đùa cho cả lớp. Ngà giằng lấy nó từ tay Việt và ném ra ngoài cửa sổ.

Uyên đứng lên tuyên bố:

- Nếu bạn Khôi còn mẹ thì bạn Khôi đã mắc tội ăn cắp.

Những lời đanh thép ấy của Uyên chỉ là tự vệ, không ngờ đã như cây kim vô tình găm vào ngực Khôi đau nhói.

Cô Chi bước vào lớp. Sau đó, cả bọn lại im phăng phắc. Đám con trai lăm lét nhìn nhau và đám con gái không biết phải thưa cô như thế nào nên mọi chuyện đều qua Giờ văn qua đi với cái kim trong ngực, Khôi cố gắng như rất chăm chú vào những dòng chữ, dấu

chăm, dẫu phết nhưng thực sự tất cả đã không ráp được câu nào trong đầu Khôi, ngoại trừ âm vang câu nói vô tình của Uyên. Nếu bạn Khôi còn mẹ thì bạn Khôi đã mắc tội ăn cắp. Nỗi đau buốt ấy toàn lớp không hề ai biết, ngoại trừ Việt. Những buổi học sau Khôi Việt vẫn vui đùa ồn ào vậy nhưng hình như Khôi né tránh phải chạm mắt Uyên, dù là vô tình khi vào học hay tan học.

Một buổi tối Khôi và Việt rủ nhau tới tụ điểm bóng bàn chúng vẫn thường chơi, mới chơi được nửa "xéc" thì Uyên, Ngà và Hằng tới.

Ríu rít tiếng chim ngoài cửa:

- Chúng cháu chào chú.

Một người đàn ông đứng tuổi, đầu bạc trắng, vui vẻ ra đón các cô gái.

- Chào các cháu. Học ở nhà trẻ nào mà ngoan thế này?

Nhao nhao tiếng con gái:

- Ngoan thôi hả chú?

- Ngoan lại xinh nữa. Xinh đáo để là xinh.

Giọng người đàn ông đầy kịch tính giữa sân khấu con gái, tiếng cười đầy như tiếng nói.

- Chú đạo này mạnh giỏi chứ ạ?

- Có mạnh mà chẳng giỏi bao giờ.

Khói thuốc từ cái píp ôm lấy khuôn mặt dường như vẫn còn là bạn cố hữu của nhân vật đứng tuổi, phả ra giữa những mái đầu xanh vui vẻ.

- Cháu thấy đầu chú bạc hơn trước nhiều.

Chú Thuyên vờ vò đầu, thống thiết bi ai:

- Đời bạc tình bạc thì cái đầu không bạc làm chi cũng uống.

Uyên nhập vai:

- Bao giờ đến bao giờ chú vẫn cái giọng khinh bạc thế không trách gì chú cứ mãi trăm năm cô đơn.

Chú Thuyên nhìn cô cháu:

- Trường cháu bộ không có cô giáo nào ở không sao chẳng đoái hoài gì đến chú cả vậy?

- Các cô ở không cũng có cả đấy, chú. Hiếm một nỗi là cô thì thích bóng rổ, cô thích bóng chuyền, cô lại ham bóng đá. Các cô đều chê cái quả bóng bàn nó bé tí xiu tí xiu, chú ạ.

Bọn con gái cười thích thú. Người đàn ông với khối thuốc và vai kịch ngán ngẩm:

- Bởi thế cái quả ping-pong muôn đời nó cứ mãi bạc trắng như vôi.

Từ phía trong một quả bóng lăn tới chân Uyên. Uyên lẳng lặng cúi xuống nhặt lấy.

- Vào trong chơi đi, chú Thuyên nói, hình như có các bạn cùng lớp các cháu đang chơi đấy.

Đám con gái dàn hàng ngang đùa vào. Khôi đang cúi tìm trái bóng vôi gác vọt, lúng túng.

- Chào các bạn, tiếp tục đi chứ.

Việt cài lại nút áo:

- Chơi này giờ mệt rồi, nhường bàn cho các bạn.

- Bọn này chỉ tới xem thôi, chơi dở lắm.

- Đừng khiêm nhượng, tui tui biết rồi.

- Biết sao?

- Chú Thuyên nói các cô múa vọt nghề lắm.

Cả bọn đều cười. Ngà cầm lấy vọt như một con dao gỗ xuống mặt bàn thành nhíp:

- Cứ cho là đúng thế đi. Bây giờ các bạn muốn chấp mấy?

- Chả dám.

- Năm nhé.

Việt nhìn Khôi và cảm thấy hơi nóng mặt. Ngà lại xẹt lửa tiếp:

- Hay các bạn muốn chấp 10.

Nóng tới tận tai, Việt cầm vợt lên:

- Đánh đồng.

Hoan hô tinh thần thể thao lành mạnh. Đề nghị có độ chề để tăng thêm bổ béo. Ai không là vận động viên thì là trọng tài, ai không là trọng tài thì vào hàng ngũ cổ động viên, tất cả đều có quyền lợi ngang nhau. Nào, tung bóng lên.

Nhưng quả bóng đâu mất rồi? Khôi hơi chút ngỡ ngàng khi thấy nó từ trong tay Uyên cầm chắc này giờ đặt lên bàn.

Thỏa thuận năm trái dợt. Ngà cầm chắc vợt thủ thế sẵn đợi trái "xẹt vít" của Việt một cách căng thẳng. Trái banh nảy qua lưới tới vợt của Ngà rồi vọt lên trần nhà. Uyên và Hằng bùm miệng cười. Ngà thản nhiên nhìn các bạn:

- Để ý xem có con thằn lằn rắn nào bị trúng thương không?

Việt hăm hở nhặt trái banh và cố gắng giao thật nhẹ nhàng tới vợt của Ngà. Lần này trái banh đổi địa chỉ, chui tọt xuống gầm bàn.

- Nói gì đi chứ Ngà?

Uyên cười lớn. Ngà vẫn tỉnh bơ, phân trần:

- Trái banh nhẹ quá. Hay nói khác đi là mình quá sung sức.

Sung sức quá, trái banh tiếp theo bay vèo qua tai đối phương không kịp có phản ứng. Bắt tội Việt lại phải đi nhặt banh ở một điểm rơi không bao giờ có trên sách vở. Các bạn thích thú cười nghiêng ngả. Hằng bảo: Thôi, đừng phát ngôn nữa Ngà. Ngà cãi: Thôi sao được, mi có thấy trái nào đối phương cũng hết đường đỡ không, mình chơi độc lắm chứ. - Việt ơi, bạn bị hợm nhỏ Ngà rồi, buông vợt chịu thua sớm đi khỏi phải nhặt banh đỡ mệt.

Uyên bảo vậy, Ngà không chịu:

- Việt đừng nghe xúi dục, bạn có đồng ý là chơi với tôi vui không?

Có lẽ vui thật. Việt đưa cánh tay áo lên gạt những hạt mồ hôi trên trán và sẵn sàng nhặt những trái banh ở địa chỉ xa hơn.

Mãi theo dõi cuộc đọ sức (không đọ tài), các bạn không để ý Khôi đã lẫn đâu mất trong đám đông. Nhìn ra cửa Uyên thấy Khôi đang đứng ở đấy, gác chân lên một chiếc xe đạp, cái đầu tóc dài của hắn rũ xuống.

- Tưởng Khôi về rồi?

Hơi lúng túng khi ngừng lên thấy Uyên, Khôi vội đứng thẳng người.

- Còn chờ Việt nữa chứ.

- Mới có bàn trống sao Khôi không vào chơi?

- Bọn này mới tập chơi, chơi chán lắm.

Chợt Uyên nhận ra có những tàn thuốc lả tả dưới chân Khôi tự lúc nào làm cô ta giật mình. Cái anh chàng này đã tập hút thuốc bao lâu rồi nhỉ, thật không ngờ. Không thể chấp nhận nổi những ngón tay cầm bút thường ngày lại có những lúc kẹp điếu thuốc, đáng kinh tởm. Không chừng hắn còn biết nốc rượu và đánh lộn nữa. Tất cả những trò đùa nghịch ngợm trong lớp của Khôi có phải nằm trong một chuỗi những điều có thể ấy? Và có phải vì một lần nặng tiếng của Uyên mà từ đó Khôi thường hay tránh chạm mặt Uyên? Tất cả những điều ấy có một cái gì như sự quyến rũ đối với tính tò mò con gái, Uyên muốn tự mình hiểu rõ.

- Hình như các bạn đang gọi Uyên kìa.

- Khôi không vào cứu bồ, để con Ngà nó quần Việt bò ra mất.

Việt trật cúc áo ngực, mồ hôi vã ra trán, bết lấy tóc. Tiếng thở lẫn với tiếng cười:

- Ngà chơi bóng bàn mà tạt như cầu lông ấy, ai mà đỡ cho nổi.

Khôi gom lại những cây vọt, vui vẻ:

- Ai thắng?

Hằng tuyên bố với trái banh đưa lên cao:

- Ai cũng thắng cả, chỉ có trái banh là thua, đập banh rồi.

Những người bạn chia tay nhau bên xe nước mía, còn hẹn những cuộc đụng độ sau. Việt hứa sẽ chịu khó lượm banh tiếp cho đến khi Ngà... đập hết chục mười hai trái banh. Còn Uyên thì nghĩ tới một cái kéo cho mái tóc bù xù của Khôi trên đường về, lúc mỗi người ngoái lại chỉ còn thấy lưng áo nhau.

Chương 3

Ngà xích lại gần Uyên:

- Đôi khi nhìn nghiêng thấy mi đẹp thật đấy Uyên ạ.
- Thôi đừng tán nhảm nữa, không làm bài ngồi yên để người khác làm.
- Ta không hiểu cái tên ngu xuẩn ngốc nghếch nào đã bày ra cái môn toán rắc rối mù học xong rồi chẳng để làm gì cả.

-...

- Theo ta thì nên dẹp cái môn toán trừu tượng vô bổ này đi. Ít ra là với bọn con gái, nó chỉ sớm làm mình phai tàn sắc đẹp. Mi đồng ý không?
- Nhỏ thôi, thầy nhìn kìa.

Có tiếng râm ran hỏi nhau nho nhỏ truyền lan khắp lớp lúc bài toán đã bước sang phần khó hơn. Khi thầy bước ra ngoài hành lang thì tiếng ồn vượt khỏi các bàn và nhảy tràn qua các bàn khác:

- Hỏi cái máy vi tính Vũ xem nó có đáp số chưa?

Vũ ngồi bàn trên cùng. Vì mắt kém nên xin được ngồi sát bảng nhìn cho rõ, cô bé vẫn cầm cúi như muốn dán lấy tờ giấy trên bàn. Mai ngồi bên cạnh quay lại tuyên bố:

- Đã xong nhưng máy vi tính còn đang kiểm lại lần chót, kết quả sẽ thông báo sau.

Dãy bàn con trai lộn xộn hơn, Thọ nhào người lên bàn trên:

- Ê Kêu, xong rồi ưu tiên cho tao phô-tô-cóp-pi hai mắt trước đấy nhé.

Việt quay lại:

- Còn khuya, muốn gì phải thông qua tao trước đã.
- Ê Kêu, bữa nay mày không nhặt được cái gì rơi trong lớp nữa sao?

- Cầm cái mồm lại. Người khôn của khó, ai dại mà đánh rơi mồm cho mày lượm.

Thầy Luận bước vào lớp gọi sự chú ý yên lặng bằng tiếng cây thước dài gõ xuống bàn liên tục:

- Đủ rồi. Bây giờ tôi hỏi xem có em nào muốn nộp bài không?

- Thưa thầy khó quá.

- Thầy để kỳ sau đi, thầy.

- Yên lặng tôi hỏi rồi đưa tay lên. Những em nào đã làm hết phần đầu?

Hầu như cả lớp đưa tay lên.

- Những em nào làm hết phần hai?

Một nửa lớp.

- Có ai đã làm xong cả ba phần?

Lác đác vài ba cánh tay đưa lên nhưng không được thẳng lắm, ý chừng vẫn không chắc là mình đúng.

Thầy kết luận:

- Tôi đã biết qua trình độ các em. Bài kiểm này các em cứ mang về nhà làm tiếp. Như thế các em được quyền tham khảo lại các bài học, có thì giờ để bàn bạc nhóm với nhau nếu thấy cần. Giờ toán kỳ tới tôi sẽ chọn bất chợt một bài của em nào đã làm để kiểm tra trên bảng. Các em nhớ chứ?

Trên bàn đầu có trò đứng dậy:

- Thưa thầy nếu xong có thể nộp ngay bây giờ được không ạ?

Thầy Luận tròn mắt:

- Em à? Cứ nộp cho thầy!

Mai bển lên:

- Thưa thầy không phải em mà là bạn Vỹ.

- Còn em trai, có em nào?

Các bạn đổ mắt về Khôi và Tùng. Khôi và Tùng có thể đã xong nhưng vẫn còn ở trên giấy nháp.

- Thế là thua nữ nhi cả nhé.

Thầy Luận đến tận bàn nhận bài kiểm của Vỹ, vui vẻ tiếp:

- Mới đầu thế kỷ 20 chỉ lác đác các nữ danh nhân mà trong thế kỷ này vai trò lãnh đạo số 1 trong các quốc gia phụ nữ không phải là hiếm. Cứ cái đà này sang đến thế kỷ 21 vai trò lãnh đạo thế giới sẽ về tay phụ nữ hết mất thôi.

Một trò nam lên tiếng:

- Thưa thầy có phải vì thế mà từ trước tới nay các đầu bếp nổi tiếng thế giới vẫn chỉ là các ông?

- Một an ủi không lấy gì đáng hãnh diện.

- Thưa thầy nếu chỉ theo kịp được thì cũng đâu có gì hãnh diện.

Một trò nữ lớn tiếng:

- Thế đàn ông con trai có bao giờ mang bầu và sanh đẻ được không?

Câu hỏi không lời giải đáp. Cả lớp ồn lên cùng với tiếng chuông báo hiệu giờ chơi.

Một tướng nhảy lên bàn, cườm xỏ:

- Bạn nào vừa đặt câu hỏi ấy?

- Ai không trả lời được thì hỏi ai làm gì.

Bọn con gái át giọng. Kẻ đứng trên bàn la to hơn:

- Tôi muốn mời bạn ấy ghi tên tham dự Olympic môn cử tạ.

Đội cho tiếng ồn đặc trưng của phái khỏe lẫn bột, phái yếu có kẻ lên tiếng:

- Năm nay thành phố không tổ chức thi Hoa hậu nữa mà tổ chức thi... Bướm hậu, nếu bạn nào chưa ghi tên thì nên đi ghi tên mau kẻo trễ.

Kẻ được mời ghi tên dự thi Bướm hậu đang... đậu trên bàn vôi bay ra ngoài hành lang và lẫn vào trong đám đông những hoa những bướm đang tung tăng tràn sân nắng, đầy tiếng cười.

Giữa sân tiếng thầy hiệu phó vang lên trong chiếc loa phóng thanh nhắc nhở học sinh về 10 Điều kỷ luật của trường đồng thời phát động phong trào thi đua giữ gìn kỷ luật giữa các lớp. Giọng thầy răn rỏi, dứt khoát như những nhát búa thúc vào đầu đinh:

-... Sẽ không có một học sinh nào vô kỷ luật trong trường tạ Trường ta nhất định phải là một trường điểm, đi đầu trong vấn đề kỷ luật.

- Kỳ này ba thằng Thọ được bầu làm hiệu phó, cả trường mình sẽ là tai thỏ hết mây ời.

- Sao lại tai Thỏ?

- Lơ mơ là xoắn tai liền. Năm ngoái ông ấy xoắn rách tai một đứa cơ mà.

- Lý do?

- Thầy đi qua không chào lại còn hí lên.

- Vô lý

- Mà quên thầy hiệu phó mình tên Ngọ à?

- Đáng đời, biết hí mà không biết phi nước đại, chậm chân rách tai là phải.

- Chạy đi đâu mà thoát, họa chẳng có trốn khỏi trường. Mà phải biết, chuyện gì ở đâu trong trường này lại không tới tai thầy Hiệu phó.

- Thế chuyện tao và thằng Việt bị gọi lên văn phòng đưa nào đi báo cáo?

- Còn phải hỏi.

- Bọn con gái phải không?
- Không đời nào.
- Chẳng lẽ thằng Thọ?
- Còn phải hỏi.
- Thằng hèn, a dua rồi còn lén lút đi chọt.
- Mà dám đụng tới nó không?
- Cứ để đó, tao không tha đâu. Thà rằng nó thắng thắn phê bình tao chấp nhận.

Khôi hậm hực đi tìm Việt ngay. Việt đang bị Ngà và Hằng bao vây xía xói gì đó. Khôi toan nhào vào cứu bồ nhưng liếc thấy có cả Uyên gần đấy, tự dưng Khôi lảng đi.

- Các cậu hện lèo làm tụi này ngóng dài cổ?
- Con gái cổ dài càng đẹp chứ sao.
- Đừng có rửa tụi này làm con cò phải đứng một chân. Trả lời đi, có "siu" gặp tui hện lát nữa tới rồi lại lặn luôn?
- Làm ế rổ bánh xèo của người ta.
- Tội nghiệp con Ngà suýt bội thực.
- Thế ngày mai còn bánh xèo không, các bạn?
- Còn khuya.
- Tiếc thật, tại Khôi hết.
- Tại sao lại tại Khôi?
- Đã gần tới nhà Hằng rồi tự dưng hấn lại đổi ý nhất định quay về.
- Phải hỏi tội tay này mới được.

- Dám coi thường lời hẹn của con gái.

Hằng mím môi, Ngà trừng mắt. Uyên xem vào:

- Thôi, tha cho hăn đi, các chị. Có hăn thù chi nhau thì bữa nào hẹn giải quyết trên bàn ping-pong.

Ngà reo lên:

- Phải đấy. Ngay chiều nay Yêu cầu Việt giữ lời hứa... lượm banh cho tới đến khi nào tôi thắng Việt.

- Hứa thì giữ chứ sợ chi ai.

Buổi chiều tại tụ điểm bóng bàn của chú Thuyên từ 3 giờ đã đông đủ Hằng, Ngà, và Uyên. Việt tới có một mình.

- Còn Khôi đâu?

- Báo cáo vắng mặt không lý do.

Rất nhanh Uyên nghĩ tới bài toán và những lời của thầy Luận.

Bài toán của Khôi sẽ xong và đầy đủ. Còn bài toán của mình? Cũng sẽ như của Ngà của Hằng của Việt hay phần đông các bạn khác trong lớp, chỉ xong một nửa - Còn một nửa kia nó ở đâu? Ở trong sự thông minh hay sự chăm chỉ? Nhưng chắc chắn nó không bao giờ nằm trong sự lười biếng.

Có rất nhiều điều người ta mong muốn nhưng chẳng phải thường nó ở trong tầm tay. Có một điều người ta chẳng muốn nghĩ tới mà lúc nào nó cũng chờ ngay bên: Đó là sự biếng nhác. Nó chọn những càn gằn cái dễ. Nó đặt tên cho bao công việc sẽ làm ở ngày mai nhưng không bao giờ làm xong. Nó đổ thừa cho người này việc nọ, lúc đó chuyện kia.

- Nếu không quyết tâm sẽ không bao giờ làm được việc gì cháu ạ.

Chú Thuyên rít một hơi thuốc dài từ cái "pip" lâu nay đã nằm chung vào khuôn mặt người đàn ông tóc bạc như cước mỗi lần Uyên nghĩ tới. Dù có khó hay không, cái "píp" ấy vẫn nằm ở khóe môi ông như một trang sức.

- Thời bằng cháu, chú cũng mộng nhiều thứ lắm chứ. Rốt cuộc rồi cũng chẳng đâu ra đâu cả. Vừa vì ham vui, vừa vì không biết đặt cho mình một hướng nào nhất định.

- Chú không đổ thừa cho cái số lận đận nữa à?

- Đổ thừa cho cái số với cái thời cũng chỉ là một cách nói an ủi thôi, cháu ạ. Chỉ vì thiếu quyết tâm nên cái lười nó nuốt chửng tất cả. Cháu đã bao giờ nghĩ tới tương lai chưa?

- Hình như chưa chú ạ.

- Có đấy mà chưa định hình rõ được. Hướng nghiệp học đường chỉ là hình vẽ nhưng cánh cửa mà cuộc sống thực sự mới là bàn tay để đẩy những cánh cửa đó ra cho ta thấy có gì quyến rũ mình ở hướng ấy.

Uyên ngập ngừng, cúi xuống:

- Cháu nói chú đừng cười nhé... hồi nhỏ cấp 1 cháu mê làm cô giáo lắm. Một người hiểu biết được nhiều kẻ mến phục là một hình ảnh đẹp đối với cháu suốt một thời gian dài.

- Nhưng không được dài lắm phải không cháu?

Người chú cười. Uyên mạnh dạn:

- Cho đến bây giờ thì cháu biết đó chỉ là hình ảnh xa vời. Vì thú thực với chú là cháu học dốt quá.

- Có thực là cháu dốt không?

- Cháu thấy mình kém hơn nhiều bạn khác.

- Thường là môn Toán và môn Ngoại ngữ dễ nhận ra trình độ của mình nhất. Nếu đuối ở môn nào thì cháu nên đặc biệt trau dồi thêm ở môn đó. Điều cần nhất là đừng bao giờ nản chí. Cái khó đối với một số người trở thành quyến rũ muốn chinh phục bằng được, nhưng phần đông là buông xuôi tệ hại, cháu ạ. Điều đáng nói là bây giờ cháu có còn nuôi mộng là cô giáo?

- Cháu vẫn mê hình ảnh ấy.

- Còn mê thì còn mê. Có mê thì có thành công. Hạnh phúc cho những ai còn có gì để say mê đeo đuổi. Chứ như chú bây giờ nè, chả còn cái gì làm chú say mê nữa, tất nhiên

trở thành người bỏ đi.

Chú Thuyên cười ha hả, thoải mái. Chợt nhận ra Uyên đang nặng trĩu tư lự, ông đánh thức cô bé bằng cái tẩu thuốc gõ lên đầu:

- Thôi đi chơi tiếp với các bạn đi cháu, không nên ưu tư quá đáng. À, hình như trong nhóm cháu hôm nay vắng mất một tay phải không?

Khi vắng Khôi làm Uyên nhớ ngay tới bài toán và lời dặn của thầy Luận. Uyên muốn bỏ về ngay lập tức lúc ấy. Nhưng không thể thế được, những cái miệng của Ngà và Hằng đâu dễ tha thứ. Nó sẽ phát âm lên rằng Khôi thế này, Uyên thế nọ. Kỳ chết được. Uyên phải bặm bụng ở lại. Chơi với Hằng được hết một "xéc" banh, Uyên chán bỏ ra tìm chú Thuyên nói chuyện.

Bây giờ các bạn đã buông vợt. Ngà mát mẻ khỏe mạnh trong chiếc áo thun rộng và "soóc" trắng đúng điệu thể thao, tươi cười bên Hằng bước ra.

- Trông Ngà như một kiện tướng bóng bàn.

Uyên nói. Hằng sửa lại:

- Một kiện tướng bóng dưới gầm bàn mới đúng.

Ngà nhìn sang Việt:

- Huấn luyện viên, ngài nữ để khán giả xỉ vả gà nhà thế sao?

Việt lau mồ hôi trán, nhận định:

- Ngà chơi có khá hơn nhưng vẫn cái lối xử dụng sức mạnh cả cánh tay, có ngày chẳng thấy banh đâu mà nhặt.

Ngà tung cái khăn tay rút từ túi mình cho Việt:

- Huấn luyện viên kiêm nhặt banh viên, ngài nên nghĩ rằng có ngày ngài sẽ hãnh diện đứng bên tôi đấy.

Cả bọn cười vui vẻ. Khi ra tới cửa, Uyên khẽ nói vào tai bạn:

- Ngà ơi, mi làm ơn cài bớt cái nút áo cổ lại, bọn con trai đang nhìn mi kìa.

Ngà đẩy bạn ra, nói to:

- Nóng quá, để cho mát mẻ một tí có chết chóc ai đâu mà lo.

Uyên cảm thấy tự nhiên mình xa bạn, hơn một cái đẩy tay.

Chương 4

Giờ tan học Uyên như nghe có tiếng ai gọi mình giữa sân. Nhưng không phải, Ngà và Hằng đã về trước rồi với các bạn. Những cánh áo trắng ủa ra khỏi cổng rồi túa ra các ngã đường như một đàn chim. Trong nắng trưa, những cánh chim làm như trắng hơn, trong hơn và rộn rã hơn trong bầu trời thênh thang mà Uyên đứng nhìn từ hành lang trên cao. Không chen chúc cũng chẳng vội vã, Uyên để các bạn về hết rồi mới một mình lững thững dắt xe ra cổng.

Hình như hôm nay trời nắng to hơn mọi ngày. Hình như hôm nay những chùm lá ở trên cao kia đang có âm nhạc. Và cây cối chung quanh đây có phải đang vào mùa mới? Một mùa nào đó không có tên gọi trong năm. Nó đậu trên những ngọn tóc bay bay lơ lửng trước trán, nằm sâu trong vùng mắt trong, rơi xuống đôi môi ướt mọng trái chín. Nó nói gì với cặp sách nhẹ tênh với bước chân nhẹ tênh trước cổng trường. Nó đã chép câu thơ mượt mà nào trên đôi tà áo mềm vừa ngập ngừng khép mở tuổi con gái. Phải rồi, ở một góc ngực sâu kín mình, Uyên đã nhận ra một nỗi buồn vợ vẫn không đâu.

Vừa ra khỏi cổng trường, Uyên "đụng" ngay phải một tia mắt đang nhìn mình ở bên đường. Cái anh chàng nào thế nhỉ? Hình như trông quen quen. Uyên cúi xuống bối rối. Con cái nhà ai đi học mà chưa chịu về còn đứng lơ ngơ đấy chờ ai thế nhỉ? Hình như anh ta lại còn "dám" cười với mình nữa. Thôi đúng rồi, cái anh chàng lớp 12 bị tông xe hôm nào trước ngõ nhà mình chứ còn ai nữa.

Quần xanh áo trắng đi xe "cuộc" là đích thị hảnh rồi. Sách vở giặt giũ hết mấy ký xà bông chắc đã sạch sẽ còn bắt đèn chi nữa đây. Ngà ơi là Ngà, sao mi lại vắng mặt lúc này. Phải lên tiếng sao đây khi tìm đâu ra "đa số áp đảo" tấn công trước. Con Ngà chứ không phải tôi đòi dạy dỗ bạn đâu nhạ Vòng xe của Uyên đập luống cuống khi biết có vòng xe khác cũng đang lăn theo mình.

- Uyên còn nhớ tôi?

Người con trai lên tiếng. Uyên nép sát vào lề chỉ khẽ nhìn ngang, im lặng. Đã có sự âm thầm đeo đuổi và dò dẫm tên mình tự bao giờ thế nhỉ?

- Tôi là Văn, học cùng trường...

Giọng người con trai ngập ngừng, lúng túng trước sự im lặng của người con gái:

- Tôi... tôi xin lỗi... hôm nọ đã đụng vào các bạn.

Uyên mím môi để dấu một nụ cười tự nhiên. Kẽ xin lỗi là bọn này mới đúng. Từ trong hẻm phóng xe ra thiếu cẩn thận không ai vô nhà thương là may. Uyên không nói, vẫn im lặng đạp xe.

- Thật đáng tiếc...

Đáng tiếc sao không có cái miệng con Ngà ở đây. Uyên muốn nói điều gì đấy song lại để lộ sự ngượng ngập không thường của mình - Bình thường cái miệng Uyên cũng đâu dễ gì chịu yên, sao bữa nay nó lại khớp thế! Có phải đối với con trai nếu mình không lên tiếng trước thì mình chỉ còn biết im lặng.

- Bữa đó các bạn có sao không?

- Thôi, quên chuyện đó đi.

Mãi Uyên mới nói được câu ấy rồi lại im lặng cắn cùi. Thôi quên chuyện đó đi. Và không còn chuyện gì để nói nữa, người con trai cũng im lặng với những vòng bánh xe lăn chậm lại. Qua một ngã tư rồi qua những ngã tư, người con trai tự để mình lọt lại phía sau một khoảng cách. Cái trò chơi này... nhột lửng quá. Uyên không dám quay lại nhưng cảm thấy có một đôi mắt cứ dõi mình từ đằng sau mãi thế này quả là chỉ còn tìm đường trốn. Rẽ trái rồi rẽ phải, đi chậm rồi đi nhanh. Cuối cùng Uyên mới giật mình là đã lạc đường về khá xa. Không biết cái anh chàng kia có còn theo mình? Uyên không dám quay lại và tìm một đường thẳng ngắn nhất để về nhà.

Cả buổi chiều Uyên ở trên lầu. Mẹ hỏi Uyên đau hả? Không, con chỉ chóng mặt chút chút thôi. Và để được ngồi yên, Uyên ngồi vào bàn học mở vở ra như là rất chăm chỉ. Bài sinh vật rắc rối lắm từ lắm tên như dài bất tận, học hoài không thuộc. Còn bài văn này, chữ nghĩa đâu mà lắm thế. Ai đã đan lấy nhau, gài lấy nhau để gỡ hoài không hiểu một câu. Rõ ràng là đã có một đôi mắt in trên những trang vở này. Thôi xếp lại, Uyên mở vở toán ra, các con số và công thức, những hình cong và đường thẳng rủ nhau biến đâu mất hết, chẳng làm sao bảo ban chúng thế thống lại để tìm ra được một đáp số.

Chỉ còn những vòng bánh xe lăn đều, lăn đều...

Tôi tên Văn. Làm như cái tên mình hay lắm vậy, tự nhiên khoe. Mà hẳn điều tra đâu ra cái tên mình ngon lành vậy nhỉ? Con Ngà chẳng? Chắc chắn là không, nếu có Ngà đã "phát thanh" tức thời và rộng rãi toàn lớp toàn trường rồi. Tội nghiệp anh ta, Uyên cười thầm, có một chuyện đụng xe tự bao giờ để cứ "đau" mãi. Mà sao mình cũng lạ, với bạn khác phái trong lớp mình có bao giờ mất tự nhiên đến khớp miệng đến thế đâu. Đáng lẽ mình

phải nói câu gì đó như là: không sao, lỗi tại bọn này. Hay: bạn thế nào, sách vở có bị hỏng nhiều không. Chẳng ai như mình, hết câu nói lại chặn một câu: thôi quên chuyện đó đi, làm người ta cụt hứng. Anh chàng ta đã nghĩ về mình như thế nào nhỉ? Một con bé nhút nhát hay lì lợm? Một con bé khó chịu và bất lịch sự?

Chắc chắn không có từ nào như từ "đẹp" hay là "dễ thương" dành cho mình, Uyên nghĩ thế. Và sau khi ở phòng tắm bước ra Uyên đã soi mình trong gương lâu lắm. Uyên vuốt tay lên tóc, sờ rầm trên mặt, thăm hỏi môi mắt và những thay đổi trên mình... Tất cả đều lạ lắm, huyền hoặc như mới hiện ra tự cội nào của tuổi con gái. Cả những xôn xao này, rạo rực này. Cả những e ấp này, bối rối này. Có phải là Hằng là Ngà là An hoặc bất cứ những bạn đồng tuổi nào đều như Uyên? Đến một lúc nào đó mình cảm nhận trong lồng ngực mình có một trái tim, trái tim ấy đang giữ gì đó, đang luân chuyển một cái gì đó như không phải là bình thường, không chỉ là máu là oxy trong cơ thể. Một cơn gió, một cơn triều dâng. Hay chỉ là hạt sương nhỏ vừa đọng lại, long lanh rồi rơi rụng. Để được gọi là sớm mai và hoàng hôn, tinh khôi và mơ màng lãng đãng.

- Thôi chị Oí, làm ơn quăn chặt cái khăn lại không rút trái tim ra bây giờ.

Uyên trừng mắt nhìn Chuyên, nhỏ em đang từ trên lầu chạy xuống.

- Trưa nay chị bỏ dép dưới gầm chạn rồi bỏ chén đĩa trong thau rửa mặt chưa đủ sao...

Uyên giật mình ép lấy cái khăn tắm trước ngực rồi về phòng mình thay quần áo.

- Nãy giờ chị có thấy ai gọi em không?

-...

- Một húi cua bốn mắt ấy mà.

A! Cái con bé này, Uyên nghĩ nhanh, mi cũng biết mình có một trái tim từ bao giờ vậy?

Buổi tối, Uyên tập trung để học được một số bài. Uyên nghĩ rằng mình sẽ cố gắng thức thật khuya để làm được một số bài tập khác còn lại. Nhưng ở dưới nhà tiếng hát trong Tivi lôi cuốn quá đã kéo Uyên ra khỏi bàn học cho đến hết chương trình.

Trở lại bàn học đã gần 10 giờ. Ngồi thật lâu nhìn ra cửa sổ, Uyên chẳng nghĩ được gì. Âm hưởng của những bài hát, chập chờn những vòng bánh xe lăn theo... Rồi tự dưng Uyên khóc vu vơ.

Chương 5

Sáng hôm sau dậy muộn, Uyên vội vã đạp xe chỉ sợ lỡ tiết đầu. May quá, cũng vừa kịp, khi Uyên vào tới chỗ ngồi thì cũng vừa đúng lúc cô Chi bước vào lớp.

Bàn đằng sau An nhắc nhở:

- Rồi nhé, đêm qua đi coi hát với người yêu khuya rồi dậy trễ nhé.

Ngà quay lại:

- Mi nói ai vậy?

- Chả nhẽ nói cô Chi.

An đưa những ngón tay lên đôi môi chu của mình làm động tác "chụt" một cái rất ngon lành.

- Thơm quá!

- Ai thơm?

Vẫn Ngà hỏi. An la khẽ:

- Ai nói mi mà ham. "Chụt". Thơm quá!

- Gì mà thơm mãi vậy?

- Hồi này mới là tóc. Bây giờ là má. Tóc em thơm mùi bồ kết, má em thơm dòn mùi táo quuyến rủ hàm răng...

- Còn gì nữa, tiếp đi chứ.

- Từ từ mà thưởng thức cưng ời, chưa tan vỡ hát đâu. Tiếp theo là tiếng "chụt chụt" kéo dài hấp dẫn của An. Ngà vẫn không quay lại, hỏi:

- Bây giờ là môi phải không?

An khẽ reo lên:

- A, như thế thì mi đã nếm rồi phải không Ngà?
- Lạc đề. Tán tiếp đi, môi em thơm thơm mùi xê ri chín đỏ phải không?
- Không.
- Môi nho ướp rượu ứ ư nồng nàn hơi men.
- Hay hơn cả một câu vọng cổ mùi mẫn nhưng không phải.
- Ồ chắc là môi em thơm mùi kem dâu ngọt ngào chứ gì?
- Rất tiếc cũng không phải luôn.
- Thế thì nói đại ra đi. Mùi gì nào?
- Mùi tương ớt.

Câu chuyện "văn chương lãng mạn bồi bác" được kết thúc bằng chuỗi cười khúc khích bàn trên bàn dưới. Uyên chưa kịp ngượng đã giận. Và chưa kịp giận đã bị tan vào tiếng cười của bạn bè.

Đến giờ chơi chuyện "tình yêu mùi tương ớt" lại được viết tiếp. Cũng bắt đầu bằng An, khi cô Chi vừa bước ra khỏi lớp:

- Uyên ơi, có gì khai thẳng khai thật đi tổ chức lo cho, đừng thẹn thùng bối rối vậy ảnh hưởng tới việc học không tốt.

-...

- Im lặng tức là đã gián tiếp thừa nhận mình có người yêu rồi nhé.

Uyên xếp gọn lại những cuốn vở định trốn ra sân nhưng không thoát khỏi vòng tay bạn bè, đành ngồi tại chỗ chấp nhận làm đề tài. Thủy tuyên bố:

- Hôm qua tôi thấy anh chị cặp kè song song tình tứ lắm các bạn ạ.

Uyên hơi chột dạ, chối phăng:

- Không bao giờ.

- Chối đi, chối nữa đi cưng. Dấu hiệu của tình yêu đấy các bạn ạ, càng chối tức là càng yêu. Em tôi đã yêu tự bao giờ rồi cơ!

Cử chỉ điệu bộ của An như một diễn viên kịch sành sỏi gây được thích thú cho cả bọn, không ai muốn dời sân khấu lớp ra sân trường lúc này.

- Các bạn có đồng ý rằng dạo này em tôi đẹp hẳn lên không? Má căng, môi mọng, mắt ướt long lanh... Tình yêu quả là một thẩm mỹ viện tuyệt vời...

Một bạn cắt ngang:

- Đề nghị đưa "người đang yêu" đứng lên bàn.

- Chi vậy?

- Tả chân mà thiếu... chân là chưa rõ ràng.

- Rất đúng. Tình yêu đâu phải chỉ là ảnh bốn sáu. Tình yêu còn ngự trị trên mọi đường nét hoa hậu.

Nãy giờ Uyên bặm môi nửa cười nửa giận ngồi im, đến khi bị tấn công thực sự cô ta phản đối to:

- Chương vừa thôi chứ!

An vội xua tay:

- Nhẹ tay thôi các bạn, hàng dễ bể. Dù sao cũng là mối tình đầu ngây thơ trong trắng, đừng đại dốt phiêu lưu xa quá chết chìm uống công cha mẹ sinh thành, phải không em?

- Yêu cầu đi sâu đi sát vấn đề.

- Tình yêu kiểu mi có ngày... ăn bạt tai sớm con ạ. Tình yêu là phải từ từ, chậm chậm. Tình yêu không bao giờ là một đường kẻ thẳng từ trái tim này đến một trái tim khác. Trái ngược với định lý hình học, trong tình yêu đường quanh co vòng vèo là con đường ngắn nhất để một trái tim này đến với một trái tim kia.

- Văn chương tuyệt vời. Đáng tiếc là bây giờ không ai còn xài tiền xu.

- Đang tình thơ rơi xuống tình tiền, lãng òm.
- Hiện tại tôi biết có một ông con trai rất chịu khó gom ve chai, giấy vụn, bịch nylon... để thỉnh thoảng có tiền bao con gái một châu kem. Đó gọi là tình gì?
- Tình... kế hoạch nhỏ. Tuy nhiên tình này đáng được ghi vào hàng danh nhân tình sử vĩ đại nhất thế giới. Đề nghị cho biết tên tuổi, địa chỉ.
- Em gái tôi và "ông" hàng xóm bảy tuổi.

Cả bọn reo lên:

- Ồ, độc đáo. Tình... mẫu giáo.
- Yêu cầu Dung đi vào tình tiết éo le gây cấn.
- Đề nghị có minh họa tô mày đẹp mắt.

Chuyện con gái dễ huyền thuyên lạc đề. Thế là chuyện tình mới nhón được ép trở lại trang vở cho "chuyện tình mẫu giáo" bao hoa trắng thối. Bây giờ Dung trở thành nhân vật trung tâm.

- Bên cạnh nhà tôi có một chú bé tên Quân rất khôi ngô tuấn tú. Sáng nào thức dậy chú cũng đứng bên cạnh hàng rào gọi to: Thy ơi Thy Thy là em gái tôi có đôi má lúm dẻ thương ơi là dễ thương, nghe tiếng gọi mới tung mùng chui ra. Hai đứa nhìn nhau mắt vẫn còn ghen nhưng miệng đã cười toe.
- Rồi sao nữa?
- Rồi đi vào.
- Văn chương gì cụt ngủn vậy. Ít ra cô cậu cũng phải xã giao một đôi câu.
- Câu gì bây giờ?
- Đại khái là đêm qua có... đái dầm không?
- Văn chương gì mà có đái dầm trong đó. Hôi quá. Đẹp. Kể tiếp đi Dung.

- Cô cậu thân thiện với nhau như đôi chú cún ngoài sân.
- Không hay Cô cậu quyến luyến với nhau như đôi chim sẻ ngoài hiên, nghe nhẹ nhàng hơn.
- Sửa văn hả? Tự ái xù bây giờ.
- Thôi xin, để tác giả giữ bản quyền... dỏm.
- Đừng xía ngang nữa. Dung kể tiếp đi Dung.
- ... Quân là anh chàng ga lăng hết ý. Hễ có gì ngon cũng để dành bạn, hễ có gì hay cũng kể bạn nghe. Cái bánh chia đôi, cục kẹo cắn hai. Duyên tình hàng xóm cứ vậy mà thơm ngon ngọt mãi. Nhưng bánh dễ bể, kẹo dễ tan, sau tiếng cười nào chẳng có nước mắt. Cũng có lúc đôi bạn giận nhau, Thy bỏ về nhà và khóc rưng rức. Quân thập thò ngoài cửa gọi Thy mấy lần Thy cũng không thềm ra. Quân hứa sẽ cho cái này, cái nọ mà Thy vẫn cứ khóc. Cuối cùng Quân nói: Cắc kè. Thy nghe rồi giật mình nín thình, vội chạy ra với bạn.
- Sao lại cắc kè?
- Thy sợ cắc kè. Quân thường kể chuyện đứa nào hay khóc cắc kè thè lưỡi nó liếm mắt là mù.
- Như vậy là "tình dọ" thiếu chân thành.
- Một lần khác tình bạn trở nên căng thẳng hơn với những tiếng mày tao hung hãn dữ tợn. Chàng xoạc chân vung tay như quả đấm. Nàng hăm he hăm hè rút chiếc dép ra...
- Kết quả?
- Nguyên một chiếc dép in trên ngực áo chàng.
- Trúng ngay tim?
- Trái tim mang hình chiếc dép.
- Đáng đời cái thói vũ phụ Rồi chàng ra sao?
- Chàng điên lên đi thẳng vào nhà...

- Lấy dao ra?
- Không.
- Một khúc cây to?
- Không. Chàng đi thẳng vào nhà nàng méc mẹ nàng.
- Trời ơi! Con trai hèn.
- Sau đó là hình ảnh nàng quỳ bên này sân và chàng đứng bên kia sân ngó qua.
- Đánh nhau thua đi méc rồi về còn hí hửng, nhân vật nam của cậu thường quá. Kém chất đặc trưng anh hùng.
- Nhưng thừa tính nhân ái và nặng hàng triệu tấn tình nghĩa.
- Xin minh họa rõ nét.
- Đứng bên này sân nhìn bạn vừa quỳ vừa thút thít khóc, lòng người trai dưng lên niềm ân hận tràn đầy. Dù trái tim có mang hình chiếc dép chiếc giày hay cái ghế cái bàn gì chẳng nữa thì cũng có thể chảy ra cùng với những giọt nước mắt kia để cho vơi nỗi đau đớn dày vò này. Rồi chẳng đợi ai đưa lệnh phạt, bên này sân Quân cũng tự nguyện quỳ xuống khoanh tay lại trong tư thế giống như bạn mình bên kia, mắt cúi xuống còn buồn hơn khóc.

Cả bọn xuýt xoa:

- Ôi dễ thương quá!
- Kẻ tù tình nguyện.
- Tình tuyệt.

Chuông báo hết giờ chơi, Dung kết luận:

- Nhưng con gái bao giờ cũng nhẹ dạ hơn con trai các bạn ạ.
- Chứng minh?

- Các bạn biết cây bút Paker của mình rồi chứ, đã một lần nó nằm trong cặp của ông con trai hàng xóm nhà mình đấy. Gọi là để mừng bạn già từ vườn trẻ bước vào lớp một, con bé biết mình rất quý cây bút nên đã "mượn đỡ" của chị đem tặng bạn.

- Ghê thiệt, lớn lên cô gái này dám lặn cọt nhà mình đem tặng "người dưng khác họ" chứ không phải chơi đâu.

Câu chuyện đọng lại trong lòng mỗi người một cách riêng. Với Uyên, nó còn theo mãi về đến nhà, cùng với hình ảnh người con trai mơ hồ, lảng đãng khi gần khi xa.

Và Uyên hiểu mình có một trái tim, trái tim đang ngân nga trong tuổi mười bảy.

Chương 6

Buổi chiều ngồi mãi ở cửa sổ nhìn xuống sân trước nhà, Khôi bỗng nhớ tới câu ca dao một lần thầy Hiến đã như "cho" riêng mình:

"Vẳng nghe chim vịt kêu chiều

Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau."

Kỳ lạ, khi nhớ tới mẹ là Khôi lại nhớ ngay tới thầy Hiến. Một hình ảnh xa rồi và một hình ảnh đã vĩnh viễn mất hút. Song cả hai hình ảnh, người thầy và người mẹ luôn đậm nét trong nỗi nhớ của Khôi.

Lúc ấy Việt tới. Vừa gặp Khôi, Việt đã hỏi ngay:

- Chiều qua cậu đi đâu vậy?

- À, Khôi ngập ngừng... tớ đi chữa răng!

- Hết lúc sao chọn lúc hẹn đi chữa răng!

Khôi cười cười, hỏi bạn:

- Vui không?

- Vui hết ý luôn.

- Cậu biết nhảy từ hồi nào vậy?

- Cần gì, cứ nhảy "búa xua", miễn đừng đập vào chân con gái là được.

- Nhỏ Hằng với nhỏ Ngà chắc nhảy giỏi lắm phải không?

- Cũng như mình thôi. Đền thờ, nhạc giật, ai cũng nhảy "búa xua" hơi đâu mà đếm nhịp đúng sai cho mệt. Tuần tới chắc còn vui hơn nữa, có ban nhạc sống và ca sĩ thành phố biểu diễn.

- Tuần nào cũng có?

- Nhà văn hóa phường đang chiêu sinh mở lớp "Dạ vũ hồng" dạy "khiêu vũ quốc tế căn bản". Mi ghi tên không?

- Mình con nít bày đặt học chi?

- Trẻ như bọn mình nhảy mới đẹp, thầy nói thế.

- Thầy nào?

- Thầy Tuấn.

- Tuấn nào?

- Tuấn - tài-tử, anh em bà con nhỏ Hằng được giao phụ trách lớp đêm Nhà văn hóa phường. Công nhận tay này nhảy đẹp và ca nhạc ngoại cũng hết sẩy luôn. Nhỏ Hằng nói hôm nào cho tao mượn mấy cuốn Abba mới nhất. Dạo này tao chỉ thích nghe và hát nhạc ngoại.

- Thế thì chịu khó học ngoại ngữ đi.

-Cần gì, nghe riết rồi hát y chang. Mi tưởng cứ hát nhạc ngoại là phải giỏi ngoại ngữ chắc.

- Hát mà không biết mình hát gì, nghe mà không hiểu người hát chi Rồi cũng bày đặt lắc lư, cau có, ừ ê, phần nô... y hệt những con rớt trong phim hoạt hình...

- Ta không ngờ mi lạc hậu thế. Mi phải biết âm nhạc không có biên giới, không có thời gian và không gian. Cứ như mi thì một ngàn năm sau cũng không vươn lên nổi.

- Vươn lên nổi cái gì?

- Đỉnh cao thời đại.

- Tao căm ghét cái thứ chưa học lóm được thì chê là "lai căng, mất gốc" đến khi học lóm được rồi thì tự khen là "văn minh, tiên tiến".

- Mi nói đó là cái gì?

- Cái dốt!

Việt bữu môi khinh khinh:

- Mi nói y hệt thầy Hiến. Liệu mi có học giỏi được bằng thầy Hiến để rồi đi đạp xích lô không?

Câu nói của Việt như một hòn than nóng bất chợt rơi dính vào lòng bàn tay, Khôi sững người, chưa kịp buốt đau, hỏi Việt dồn dập:

- Thầy Hiến mà đi đạp xích lô à, đứa nào nói vậy?

- Cần gì đứa nào nói, chính mắt tớ thấy. Không tin, mi cứ ra bến xe khách Hàng Xanh mà kiểm chứng.

Dạy văn và ngoại ngữ, thầy Hiến là một trong những giáo viên xuất sắc của trường. Thầy có thể nói liên tiếp hàng giờ mà học trò vẫn say mê nghe, bất cứ về vấn đề gì trong môn học hay bên lề môn học. Thầy thuộc tục ngữ ca dao và lúc nào thú vị cũng có thể "nhặt lên" đem vào câu nói dễ dàng nhẹ nhàng như hái cái lá, cái hoa hay cầm cái bút, cuốn vở ở ngay quanh mình. Khi thầy lên lớp, học trò luôn có cái cảm giác hào hứng như đang cầm trên tay một tờ báo mới và muốn lật coi nhanh tất cả mọi trang. Trong thầy chất chứa nhiều thứ, như là những thức ăn vừa miệng, mà tuổi học trò đang khao khát. Nhất là khi đề cập đến cách xã giao, ứng xử trong đời sống (đâu có nằm trong môn học nào) thầy vẫn không dấu được nỗi thèm muốn được thấy thế hệ "những cô cậu đàn ông chững chạc"...

"... - Tại sao lại cứ phải nhìn vào cái túi người ta Tại sao lại cứ thích dán con mắt lên thân hình người ta Chỉ có cách ăn nói, cư xử mới định hình được con người. Và giá trị Ở đâu? Ở trí thức con người tích lũy và đem ra sử dụng nó... "

Thầy đã từng bị Ban Giám hiệu phê bình là đi "ngoài giáo trình" nhiều quá. Song những điều thầy nói đâu có thừa. Chẳng phải là quá cần thiết đối với học trò khi thầy có cả một kho những "danh nhân thế giới" mà giờ học nào thầy cũng không quên "mời" một ngài đứng ra làm gương cho học trò của mình soi bóng tương lai.

"... Thế giới có cả một kho báu là các danh nhân, chúng ta không biết tới thì làm sao mơ tưởng đến "giàu có" ở tương lai. Trước chúng ta đã từng có những người mang cánh thì tại sao đến nay chúng ta lại chấp nhận lết trên mặt đất. Phải học tập được cách bay của những người đi trước và chúng ta sẽ bay cao và bay xa hơn họ. Muốn như thế... "

Không ai nghi ngờ về khả năng hiểu biết của thầy Hiến, đôi tròng kính quá dày và cả một gian nhà sách báo các loại của thầy cũng nói lên phần nào điều ấy. Vài bằng cấp ngoại ngữ thêm khẳng định trình độ nhận thức của thầy không thể ở mức tầm thường. Cũng

không ai muốn xác định lại khả năng sư phạm và tinh thần trách nhiệm của thầy, vì thầy hiếm khi bỏ lỡ giờ nếu không nói là rất mực đều đặn. Giờ của thầy lại không nhất thiết nằm trong chừng mực của hai tiếng chuông báo hiệu đầu giờ và cuối giờ. Thầy vẫn thường "ăn gian" mười phút giờ chơi mà học sinh tình nguyện thích thú, nếu điều thầy nói còn dở dang. Cuối năm tỷ số không đủ điểm trong môn thầy dạy phải thi lại rất ít.

Có lần thầy Hiệu trưởng tâm sự với một vài giáo viên trường:

- Nếu thầy Hiến được bầu là giáo viên tiên tiến tôi sẽ không phản đối gì. Nhưng nếu đề nghị thì không bao giờ là tôi.

Mười năm liền điều ấy không bao giờ xảy ra với thầy Hiến và hình như thầy cũng không cho đó là quan trọng lắm. Hết tiết dạy, có khi đã quá giờ, thầy không thường trà nước trên phòng giáo vụ nên thầy có vẻ cô đơn lạc lõng trong các sinh hoạt của trường. Trừ ra những buổi họp định kỳ đòi hỏi phải có mặt, người ta mới thấy rõ thầy không lẫn vào trong đám học sinh, đứng bên các đồng nghiệp. Người gác đàn già nửa đùa nửa thật nói với thầy:

- Có thể thầy dư chất để dạy học nhưng hình như lại thiếu vắng một cái gì đó không như các thầy cô khác mà tôi thấy, nói thật thầy đừng buồn. Vì thế mà tôi mến thầy.

Thầy Hiến cười cười, sửa lại chiếc áo sơ mi thường đã trung thành trên người thầy không dưới năm năm, và xốc lại cái túi vải đeo bên mình:

- Buồn chi bác Năm. Miễn học trò còn nhận mình là được rồi.

Bác Năm có con học lớp thầy Hiến, tháng nào ông cũng hỏi thăm: Thằng bé có kém lắm không thầy? Nó có chịu học không thầy? Không phải riêng thầy Hiến, mà các thầy cô khác cũng vậy, nhưng bác Năm vì ngại nên chỉ dám hỏi một đôi lần. Riêng thầy Hiến bác thấy dễ gần gũi hơn. Có lần bác nói với vợ:

- Các thầy cô trường mình đói no chẳng biết thế nào nhưng bao giờ cũng thấy chững chạc, đạo mạo. Còn ông thầy Hiến thì...

- Nghe đâu nhà đông con lắm?

- Vả lại cả hai vợ chồng đi dạy lấy đâu mà khá. Tôi nghe bọn học trò nói nhà thầy Hiến sách báo cao tới nóc nhà.

- Dễ thường có đồng lương nào đổ vào sách báo hết. Cái ông này chắc... ngộ chữ mất.

- Bà đừng nói nhảm. Thầy nghĩ theo kiểu thầy. Ông ấy nói sách đọc không bao giờ mòn chữ còn để dành được.
- Ý ông ấy để của cho con chắc?
- Không biết chừng, thầy mà.
- Coi chừng ông ấy trở thành gàn dở mất thôi.
- Bà lại nói nhảm nữa. Ông ấy là thầy đấy.

Tiếng "thầy" bác Năm nhấn mạnh với tất cả tấm lòng kính phục thực sự. Con mắt của người già ở cái góc sân trường này đã trên vài chục năm không thể sai, bác Năm vẫn thường hãnh diện về sự đánh giá đúng đắn của mình bằng điệu bộ vui vẻ chào hỏi mỗi khi gặp thầy Hiến ngoài cổng, dù thầy Hiến có vội vã tới đâu cũng phải chú ý tới ông. Mãi rồi thành thói quen, ông lại thấy thầy Hiến luôn tìm mình để cất tiếng chào trước. Tết năm ngoái bác Năm gác cổng đã thỏa mãn được lòng cảm phục của mình cụ thể bằng một tấm vải kate biếu thầy Hiến để may áo sơ mi Thầy Hiến nhất định không nhận.

- Nếu thầy chê tui tui nghèo thì thôi, từ rày qua cổng thầy đừng nhìn mặt tui nữa.

Đây không phải chỉ là một tấm vải mà là cả một tấm lòng. Một tình cảm rất mộc mạc cũ kỹ song không phải vì thế mà lúc nào đó đã trở thành lỗi thời, lạc hậu. Thầy Hiến đã xúc động thực sự. Lẽ nào những bông hoa quý hiếm chỉ còn nở ở những nơi cô quạnh như thế này sao?

Tấm lòng được mở, bác Năm cảm thấy sung sướng hơn người nhận. Bác hồi hộp đợi ngày thầy Hiến mặc chiếc áo mới ông tặng đến trường. Nhưng mãi không thấy thầy mặc, bác thắc mắc tính hỏi nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi. Có lẽ thầy còn để dành.

Niên học ấy qua đi bình thường trên sân trường, ngoài cửa lớp. Nhưng chắc chắn nó đã không bình thường một chút nào hết đối với thầy Hiến.

Ngày khai giảng đã qua đi cả tháng vẫn không thấy bóng dáng người thầy cũ trở lại trường. Trong danh sách giáp viên trường đã không còn tên thầy Nguyễn Minh Hiến. Thầy Hiến chuyển về trường nào rồi? Thầy Hiến bị kiểm điểm và buộc thôi dạy rồi à? Không. Thầy Hiến đã tự ý làm đơn xin nghỉ. Chắc thầy không đủ sức khỏe. Hẳn thầy đã kiếm được việc nào khá hơn. Bây giờ các cơ quan xí nghiệp xuất nhập khẩu quốc tế quốc nội thiếu gì, chắc thầy đi làm thông dịch viên không chừng. Một chút tiếc nuối nào đó đối

với các học sinh cũ rồi qua đi. Nhưng chẳng thể dễ "qua đi" đối với bác Năm gác đàn của trường. Bác vừa tiếc vừa buồn. Tiếc vì trường mất một thầy giỏi. Buồn vì bác mất một người bạn chào hỏi mỗi ngày. Rồi tiếc và buồn đã trở thành nỗi tủi giận đối với tình cảm của người già. Có gì thầy Hiến đã bỏ ngôi trường này mà không thêm từ già với bác một lời? Chán thật! Một công việc nhẹ nhàng nhiều lợi tức hơn đã khiến người ta biến chất nhanh đến không ngờ.

Một chút lưu luyến không đủ gợi lại được hình ảnh người thầy Khôi mến, nhưng cả một sự kiện sau đó về người thầy cũ đã làm Khôi choáng váng, bồng rập. Thầy Hiến đạp xích lô Báo chí và cả truyền hình đã từng rọi cho mọi người nhìn thẳng vào hình ảnh tương phản này: Một người thầy và một người phu cùng trong một người. Nghe rồi quen, xem rồi quên. Có một đạo đạp xích lô đã trở thành "nghề thời thượng" của những trí thức phần chĩ hay lỡ thời. Nhưng có ai chịu được đồ mồ hôi, gò lưng mãi trên đường dài nếu không thực sự bị thúc bách vì cơm áo. Chuyện ấy, hình ảnh ấy cứ tưởng như rất xa vời đối với cổng trường, cửa lớp của Khôi nếu thực sự không có người thầy cũ của mình trong ấy.

Vẳng nghe chim vịt kêu chiều. Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau. Câu ca dao từ miệng thầy đã thấm vào tận da thịt Khôi đâu ai biết. Cũng đâu ai đã chia sẻ được nỗi đau sâu kín về tình cảm gia đình Khôi, ngoài thầy Hiến.

Trong nỗi bồn chồn không yên, buổi chiều không học được, Khôi quyết định đón xe buýt ra bến xe Hàng Xanh. Đi tìm thầy cũ nhưng trong lòng lại muốn sự quyết đoán của bạn chỉ là lầm lẫn. Khôi không thể hình dung ra được người thầy thân thương của mình bao tháng ngày trên bục giảng lại có thể trải sức mình ra trên những con đường ngang dọc, tắt tưởi bon chen trong thành phố này. Không thể nào lẫn thầy được trong đám đông bụi bặm và xô bồ trên bến bãi kia, đầy những thô lỗ và dung tục. Lẽ nào người ta lại nỡ cò kè bớt một thêm hai hay xía xói riết móc đối với một người mà xưa nay đã nằm trong sự kính trọng của Khôi.

Có lẽ thầy đã thay đổi nhiều lắm nên khó mà nhận ra. Khôi đi dọc hết từ đầu bến đến cuối bến, chỗ nào có bóng dáng chiếc xích lô Khôi cũng mau chân tới gần. Không phải. Cũng không phải. Cái ông to cao thế kia chắc chắn là không phải. Còn cái ông này lại già quá, ông kia khua chân múa tay như vậy làm sao là thầy mình được. Khôi đi ngược trở lại và nghĩ lan man. Lỡ gặp thầy nhưng để gì thầy đã muốn nhận lại trò? Mà nhận lại để làm gì? Mình gặp thầy có thể chỉ làm thầy buồn thêm mà thôi.

Băng qua đường với lòng buồn vô hạn, Khôi lách đám đông đi lẫn vào trong bóng của buổi chiều đang sụp tối. Đang lầm lũi bỗng nghe tiếng gọi ngay sát bên mình, Khôi ngơ ngác nhìn lên.

- Đi đâu vậy Khôi?

Nhận ra Uyên, Khôi hơi bối rối.

- À... mình đi... chơi. Còn Uyên, xe sao mà phải dắt vậy?

Uyên nhăn nhó:

- Xui ghê vậy đó, Khôi. Chiều sang bà chị khi về thì xe đứt thẳng, bà chị nói lấy cái xe PC này đi thì dọc đường khi không bánh xẹp hết hơi.

- Sao lại "khi không" được. Bánh sau hả?

- Bánh sau, dắt bộ nặng muốn chết.

- Dựng lên để mình coi xem nào.

- Còn coi gì nữa, tìm chỗ vá cho rồi.

Khôi nâng bánh sau cho Uyên dắt xe vào khoảng sáng trống trải bên đường rồi dựng xe lên. Sau khi rà tay hết một lượt vỏ xe, Khôi reo khẽ:

- Đây rồi.

- Cái gì vậy?

Khôi đưa lên cao một cái đinh vừa rút ra được khỏi vỏ xe.

- Đáng lẽ khi vừa biết xe hết hơi Uyên phải nghĩ ngay tới một vật nhọn nào đã đâm phải và tìm gỡ nó ra, trước khi đi tìm chỗ vá. Uyên đã dắt xa chưa?

- Chừng mười bước.

- Hy vọng không phải thay ruột mới nhưng ít ra cũng không dưới hai lỗ vá.

Đúng hai chỗ phải vá. Sau khi đã làm lần lượt các thủ tục gỡ ruột, bơm hơi, thử nước, ông già sửa xe bên đường đánh dấu hai lỗ xì bằng hai đầu que cắm vào.

Uyên hất mái tóc lên nhìn Khôi, cười:

- Khôi tài quá.

- Tài gì?

- Nói trúng y boong.

- Tưởng gì.

- Tương lai Khôi đi vá xe được.

Khôi nhìn thẳng vào đôi mắt trêu chọc của Uyên, không muốn thua sự thách thức nào đó.

- Đẹp chai như tôi mà lại đi ngồi đầu đường vá xe được à.

- Được chứ. Càng dặt khách các cô.

- Chẳng lẽ xếp vỏ từ quận 1 lại dặt ra ngoại ô mà vá.

- Biết đâu đấy. Không xếp vỏ, người ta cũng tự ý xì, rồi dặt xe đòi ông thợ vá chơi.

Uyên nói và nghiêng đầu dẩu tiếng cười sau những ngón tay. Khôi đẩy một cái thùng đạn chứa đồ nghề của ông thợ tới chỗ Uyên:

- Chờ ép được hai miếng và còn lâu, Uyên ngồi đây nè.

Uyên dẩy nẩy:

- Đừng xúi dại về phải giặt quần áo đầy dầu xe.

- Kê cuốn sách lên.

Khôi đưa cho Uyên một cuốn sách, Uyên cầm lấy định đặt xuống rồi lại thôi:

- Ai lại ngồi lên chữ nghĩa, các ông nhà văn nhà báo kiện chết.

Khôi nhìn những cái ghế thấp của một xe nước gần đấy, gợi ý:

- Để tôi mời Uyên một chỗ ngồi khác vậy.

- Ít ra cũng phải như thế chứ. Uyên đang khát muốn chết đây nè.

Hai người ngồi xuống bên chiếc ghế bàn kê sát chiếc xe nước sinh tố.

Khôi hỏi:

- Uyên uống gì?

Uyên nhìn thẳng Khôi, cười bằng mắt tinh.

- Khôi kiểm lại túi tiền của mình đi.

Khôi cũng ném ra một cái nhìn thẳng không kém dữ dội trước khi đảo mắt một lượt tấmkính đầy màu sắc những thứ trái cây xếp trong đó: măng cầu, đu đủ, cà chua, rau má, cam, chanh...

- Nếu Uyên có sức uống mỗi thứ một ly tôi cũng dư sức bao.

Uyên đỡ tay dưới má, vẫn đôi mắt ấy nhìn bạn:

- Mắt Khôi cận chỉ thấy có thể thôi à? Uyên còn nhìn thấy ở cả kia kia: hủ tíu mì, bánh bao, bò viên, hột vịt lộn bún ốc, bún bò... Chà, chiều thứ quá... một ly nước rau má đi bác.

- Hai ly.

Hai ly nước màu xanh đầy ắp, mát rượi. Khôi uống ực một hơi hết phân nửa, còn Uyên thì nhâm nhi với cái muỗng nhỏ cùng với câu chuyện.

- Khôi biết không, năm ngoái bọn mình là vua ăn quà. Nhóm mình bốn đứa, hễ tụ nhau lại là thế nào cũng nghĩ ra một món ăn, và mỗi đứa đều sẵn sàng giới thiệu một "địa chỉ đáng tin cậy", "hộp túi tiền". Bởi thế khi bọn mình xáp lại có cái tật là phải kiểm điểm cái túi tiền của nhau trước đã.

- Có phải Hằng và Ngà?

- Còn Ái nữa, tiếc là nhỏ chuyển trường rồi.

- Uyên với Ngà có vẻ thân thiết quá nhỉ?

Uyên khua chiếc muỗng vào thành ly:

- Tự dưng dạo này thấy... Uyên ngập ngừng, cũng như Việt với Khôi ấy mà, phải không?

- Con trai bọn mình khác.

- Ừ, năm nay mình cũng thấy khác. Năm ngoái còn lớp mười, bọn mình con gái con trai ưa rủ nhau đi sinh hoạt chung dễ dàng, thoải mái. Lên lớp mười một, mình thấy mất cái không khí ấy, thật đáng tiếc.

Có một khoảng không tĩnh lặng giữa hai mép bàn. Hai bạn không nhìn nhau. Một lúc, Uyên nói:

- Năm ngoái còn thầy Hiến phụ trách lớp mình ưa tổ chức picnic ngoài trời vui lắm cơ. Khôi có học thầy Hiến không nhỉ?

- Dạy văn và ngoại ngữ chứ gì?

- Hoàn cảnh thầy thật đáng buồn...

Khôi hồi hộp, lo lắng hỏi:

- Phải dạo này thầy đi đạp xe?

- Nghỉ rồi. Nghe đâu thầy phải đi bệnh viện Phạm Ngọc Thạch mấy lần.

- Sao Uyên biết?

- Nhỏ An bạn mình gần khu thầy ở.

- Từ hồi thầy nghỉ dạy đến giờ, Uyên có gặp thầy lần nào chưa?

- Một lần duy nhất. Dạo ấy thầy còn đạp xe. Minh và An ngồi ở nhà chờ tới tối mịt mới nghe thấy tiếng xích lô lịch kịch vào ngõ. Thấy bọn mình, thầy nhận ra ngay và đọc rõ tên từng đứa.

- Trông thầy chắc buồn lắm nhỉ?

- Không trái lại là đằng khác. Thầy rất vui vẻ thoải mái. Thầy bảo hồi đi dạy thì ngày nào chả đạp xe mấy cuốc từ Bà Chiểu qua quận Ba, có khác hơn là một chút nắng mưa. Nói thì nói thế chứ bọn mình thấy thầy nổi gân guốc và đen sạm hẳn đi.

- Thầy có nói gì với Uyên không?

- Thầy bảo, trước sau gì cũng có ngày thầy trở lại trường thôi. Mấy đời nhà thầy đều đi dạy cả mà, đâu dễ gì bỏ nghiệp được. Có điều bây giờ hoàn cảnh nhà thầy khó khăn quá, các con đông, hai vợ chồng cùng đi dạy cả thì lấy đâu cho tươm tất. Sẵn có chiếc xích lô của ông bạn "đi bảo lãnh" bỏ lại, thầy "nhặt" về sửa sơ chạy kiếm sống. Kể ra có vất vả nhưng mức sống gia đình vì thế cũng đỡ hơn.

- Uyên có nhận thấy thầy bất mãn điều gì?

- Hoàn toàn không, Uyên thấy thầy rất lạc quan. Thầy rút dưới đệm xe ra cuốn sách và mấy tờ báo mới đưa cho bọn mình xem. Thầy vẫn đọc khi rảnh rỗi.

Khôi xoay cái ly đã cạn trong đôi lòng bàn tay, như có một ý nghĩ nào đó phân vân, rồi nói:

- Khôi nghĩ với khả năng thầy mình có thể kiếm được việc gì đó khá hơn.

- Uyên cũng nghĩ thế. Nhưng thầy có nói với mình rất thực tế, xét cho cùng thì trên đời này đâu có hiếm gì những trường hợp nghịch lý. Có điều mình phải biết vươn lên.

Khôi bẻ bảo tay:

- Mình muốn đi thăm thầy quá, Uyên ạ.

- Uyên cũng muốn thế nhưng thầy dặn rồi.

- Thầy dặn sao?

- Không nên đến nhà thầy nữa.

- Sao lại thế nhỉ?

Uyên ngập ngừng, nói nhỏ:

- Có lẽ thầy không thích một điều gì đó, như là một gợi buồn nhắc nhớ, Uyên nghĩ vậy.

Ngọn lửa chờn vờn nơi góc vách xe đã tắt, người thợ đang thu dọn đồ nghề vào cái hộp sắt cổ ý khua tiếng động lớn cho khách chú ý đã xong công việc. Khôi trả tiền nước rồi cùng

Uyên đứng dậy.

Bây giờ Uyên mới để ý, ngạc nhiên hỏi:

- Xe Khôi đâu?

- Mình đi xe buýt.

Uyên đẩy tay lái xe cho Khôi:

- Vậy thì bạn làm tái xế cho tôi đi.

Khôi không nắm lấy tay xe ngay:

- Thôi để mình...

- Giờ này làm gì còn xe buýt.

- Mình ngại...

Khôi ngần ngừ, Uyên dứt khoát:

- Bạn thật lạ. Con gái người ta không ngại thì thôi chứ. Mình là bạn cùng lớp với nhau đi chung xe thì có gì là lạ. Ai biểu đi đứng còn ôm nhau cười đùa ngả ngón làm chị Bạn là bạn. Bạn gái, bạn trai chơi với nhau đừng vương vấn chi cả, tình như không xem ai nói gì được mình.

Uyên nói thẳng một hơi, như ý nghĩ đã có sẵn từ bao giờ. Nói thì nói thế chứ, khi ngồi sau lưng một bạn khác phái, dù Uyên có cố tự nhiên đến đâu, cũng không khỏi có những ngượng ngập, xôn xao khó diễn tả. Có gì đâu. Tự dưng Uyên nghĩ tới Văn, tới người con trai theo mình những buổi tan trường. Đã lâu rồi, anh ta vẫn còn giữ với mình khoảng cách ở đằng sau. Không biết nói gì, anh ta và mình bỗng thấy vương vương khi chạm mắt nhau. Có một cái gì đó, tất nhiên không phải là một tình bạn, khiến sự im lặng giữa hai người có một chiều sâu thăm thẳm. Có gì đâu! Có gì đâu!... Uyên thầm nhắc nhủ mình vậy.

Và sự nhớ tới lời trêu chọc của An: "Khi tìm cách chối nghĩa là đã bắt đầu dấu hiệu của tình yêu đó", Uyên cảm thấy nóng ran cả mặt.

- Uyên đang nghĩ gì mà im lặng vậy.

Khôi hỏi làm Uyên giật mình trở về thực tại:

- À, Uyên đang nghĩ đến những tình bạn đẹp...

Chương 7

Uyên có một cái thời khóa biểu thật lý tưởng, song đã thay đổi nhiều lần cũng chẳng làm sao cho phù hợp được với chính mình. Thức dậy vào lúc 5 giờ, Uyên chỉ thực hiện được hôm đầu khi mới dán cái thời khóa biểu lên. Rồi cái buồn ngủ nó bảo cái nhức đầu, cái nhức đầu nó xúi cái lười, cái lười nó bảo thôi để mai, cái mai nó bảo cái mệt, cái mệt nó bảo một bữa đã sao. Tuần tới bắt đầu lại cũng được. Buổi tối bất cứ giá nào cũng phải thu xếp mọi công việc trước 8 giờ để ngồi vào bàn học và học một mạch cho tới 11 giờ mới được đi ngủ. 8 giờ ngồi bàn học nghiêm chỉnh được mười phút đã nghe văng nhạc hiệu chương trình chiếu phim: Hôm nay có phim hay, thôi để hết phim học bù. Hết phim 10 giờ hơn trở lại bàn ngồi vẫn vơ một lát cho trôi hết các hình ảnh thì hai mắt đã díp lại. Thôi, sáng mai dậy sớm vẫn còn kịp. Và chỉ còn kịp tới trường đúng giờ vào sáng hôm sau.

Nhỏ An nói: "Con gái học tà tà đủ điểm lên lớp là được". Nhỏ Ngà bảo: "Con gái học nhiều như acid thấm dần, mau tàn phai sắc đẹp". Mỗi đứa nghĩ một lối, dù sao đi nữa Uyên cũng không bao giờ chấp nhận. Tốt nghiệp phổ thông là cái mốc cuối của con gái.

Tự bữa nói chuyện với chú Thuyên, Uyên nảy ra ý nghĩ sẽ quy tụ đám bạn lớp lại thành một nhóm học tập. Uyên đã nghĩ tới Ngà tới Việt, tới Hằng tới Vỹ, và Khôi hay thêm một bạn nào nữa. Uyên mới ngó ý với Hằng, con bé đã gạt đi. hình như lập nhóm cùng sở thích vui chơi dễ hơn là kết bạn học tập. Thế tại sao lại không kết bạn vừa vui chơi vừa học tập? Uyên nhả ý kiến với Ngà, Ngà đồng ý một nửa. Phần đầu ta có mặt nhưng phần sau thì nhường mị Uyên thất vọng. Không biết Khôi và Việt sẽ nghĩ sao? Việt và Khôi mấy bữa nay vừa có chuyện lớn tiếng với nhóm Thọ cuối lớp, suýt gây ẩu đả nếu không được can ngăn kịp thời. Có lẽ Uyên nên nghĩ tới Vỹ.

- Cầu vồng có mấy màu?

- Bảy màu: Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Một chùm tia sáng trắng đi qua lăng kính cũng cho ta bảy màu này.

- Ở thành phố mình tòa nhà nào cao nhất?

- Cao ốc khách sạn Hữu Nghị, 14 tầng.

- Trường mình có bao nhiêu học sinh?

- Một ngàn bốn trăm năm mươi.

- Sai. Một ngàn bốn trăm bốn chín thôi. Hôm qua có một học sinh mới bị đuổi.

Cả bọn thích thú với "trò chơi điện tử" bằng cách đặt ra câu hỏi cho máy vi tính Vũ giải đáp. Vũ gầy ốm như một cái tăm tre giữa vòng vây các bạn ồn ào. Đôi mắt cận không mang kính của Vũ lơ lơ như đôi mắt cá nhìn như chẳng rõ được gì chung quanh nhưng thực sự còn sáng hơn cả những viên vọng kính, "hút vào trong bộ nhớ" tuyệt vời của mình hàng ngàn vạn sự kiện.

- Hôm nay tan học để mình chở cậu về nhé.

- Nhà Vũ ở tuốt Khánh Hội, ngược đường Uyên sao tiện. Thôi, để Vũ cứ đi với Mai.

Mai như cái lu, ấy thế mà hai bạn vẫn thay phiên chở nhau đi về. Nhà Vũ xa trường không có xe đạp, những hôm nào Mai đau nghỉ học thì Vũ phải đi bộ cả một giờ đường nhưng không bao giờ Vũ lỡ một tiết.

- Hay để chiều mình tới nhà bạn vậy.

Uyên đề nghị. Vũ ngần ngại, lắc đầu:

- Buổi chiều mình bận lắm. Có chuyện gì không Uyên?

Uyên muốn bày tỏ ý định của mình với Vũ nhưng rõ ràng rồi cũng chẳng tới đâu. Nhà Vũ đông em, Vũ là chị lớn nên việc nhà hoàn toàn một tay Vũ. Nghe đâu ngoài giờ học Vũ còn phải đi gánh nước mướn và đi nhận lá buông tận đâu đâu về đan lát thêm với các em vào buổi tối hoặc trong những giờ rảnh. Có lẽ Vũ đã học bài ở nhà trong những giờ làm công việc này.

Một buổi sáng không đợi, cả lớp được nghỉ. Thầy Luận bận đột xuất. Thầy bận hay thầy bệnh không rõ nguyên do nhưng cứ chắc là không có môn toán khô khan sáng nay. Thầy giám thị cho lệnh cả lớp ngồi tại chỗ ôn bài dưới sự Ổn định của trường lớp, nhưng trễ rồi, phân nửa lớp đã ra ngoài sân. Buộc lòng thầy phải cho toàn ra khỏi sân đợi tiết sau. Ra khỏi sân không được dắt xe ra cũng gần như nghỉ tại chỗ, vì học trò không được về cũng không đi đâu xa. Cả bọn kéo ra lề đường. Một nhóm tấp vào quán chè, nhóm khác bu lấy sạp báo. Phần đông phân tán mỏng thành những tốp nhỏ đôi ba bạn chụm đầu với nhau dưới bóng của những tàng cây lớn quanh trường.

Uyên đã đi chung với Mai và Vũ. Các bạn vừa mở cặp lấy bút tập ra trao đổi với nhau được vài ba câu đã thấy Thọ cùng mấy bạn trai cuối lớp sà tới bên.

- Chà các bạn chăm học quá ta.

Bọn con trai lên tiếng. Đám con gái chỉ khẻ nhìn lên không nói gì.

- Học thầy không tày học bạn, đề nghị các bạn cho tụi này học chung với.

Vỹ vẫn cầm cúi. Uyên chau mày. Mai lên tiếng:

- Yêu cầu các bạn để cho bọn mình yên.

Có tiếng cười. Bọn con trai sách vở đâu hết, hoặc đã để lại lớp hoặc đã cuộn tròn nhét đâu đó trong bụng áo hay nơi để xe. Chúng tìm đâu ra điều thuốc đang phì phà khói với nhau. Một cụm khói lớn phả vào sau lưng tóc làm đám con gái khó chịu. Vỹ quay mặt ho sặc sụa. Không chịu đựng được, Uyên nhìn thẳng vào mặt Thọ, to tiếng:

- Mình không ưa cái lối đùa bất lịch sự của các cậu đâu nhé.

Thọ cười nhăn nhở:

- Mình với ta tuy hai mà một, ta với mình tuy một mà hai. Tình quá các bạn ơi!

Bọn con trai lại cười. Uyên tính bật dậy đối đáp một phen nhưng Mai đã níu lấy tay bạn:

- Mặc xác cái thứ nham nhở ấy, đừng thèm nói đừng thèm nhìn nữa Uyên.

Mai, Uyên, Vỹ cố tập trung vào cuốn vở với bài toán dở dang nhưng bọn Thọ đâu để yên.

- Có con sâu to to đang bò bò trên áo kìa.

- Cái trò xưa như... mặt trăng ấy đâu còn làm ai sợ để mà cười.

Thọ trề một góc áo ngực, đổi giọng:

- Chiều nay có rạp mới đổi phim tình cảm mê ly nức nở, mình đã mua trước ba cái vé...

- Phim gì vậy?

- Mỗi tình màu cà phê sữa.

- Tình gì lại màu cà phê sữa?

- Vừa đắng vừa ngọt, vừa đen vừa trắng thì không phải màu cà phê sữa còn màu gì?

- Độc đáo.

Cả bọn đi theo Thọ vỗ tay a dua Thọ càng hứng chí ba hoa:

- Chẳng ai như thằng Dũng kều, yêu em Mai trắng phập phồng, yêu mê mết yêu da diết yêu thâm thiết mà không dám hở môi...

Mai luống cuống để rơi cuốn vở. Dũng đỏ nhừ mặt ra hiệu cho bọn dừng. Nhưng Thọ cứ nói:

- Nếu mày thích uống cà phê sữa thì mặc mày nhưng từ rày đừng cái trò ngu ngơ viết một triệu cái tên Mai lên vở rồi âm thầm thương nhớ, nhớ thương nữa, cái lương không chịu được.

Dũng quay mặt muốn linh đi. Mai đã thu vén những cuốn vở cùng các bạn đứng dậy. Vừa là đạo diễn vừa là diễn viên chính, Thọ bước tới trước đám con gái:

- Tôi uống cà phê đen đây nè. Tôi thích nói thẳng nói thật, tôi rất muốn "kết mô- đen" với Uyên. Uyên nghĩ sao?

Uyên trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Thọ. Thọ sấn tới có một cử chỉ như muốn cầm lấy tay Uyên:

- Chiều nay mình đi chơi vui vẻ với nhau nhé Uyên.

Uyên lùi lại thủ thế như một con sâu rồi búng ra dữ dằn:

- Chương vừa vừa thôi bạn.

Giữa lúc ấy Việt ở đâu nhào tới.

- Thì ra các bạn ở cả đây.

- Ở cả đây thì đã sao?

Thọ cụt hứng nhìn sang Việt. Lúc này Uyên, Mai và Vỹ đã dợm bước bỏ đi.

- Đùa một tí mà các bạn đã giận, ở lại đây đi.

Thọ đứng chặn trước mặt đám con gái. Việt giảng hòa:

- Phá các bạn ấy làm chi, Thọ.

- Ai phá? Có mày phá đám thì có.

- Các bạn ấy phản ánh lên cô chủ nhiệm mất điểm đạo đức cả đám.

- Ai làm gì mà mất? Còn mày thì đạo đức lắm chắc?

-...

- Mày đi chơi tá lả với nhỏ Ngà ai nói gì mày.

-...

- Xời ời, bày đặt. Cái con thối ấy nó quậy tùm lum tưởng thơm tho lắm mà bày đặt.

Việt đổi nét mặt:

- Thôi nha Thọ.

Thọ lớn tiếng:

- Nó thối tao bảo nó thối.

- Tôi yêu cầu bạn không được đụng tới danh dự của kẻ khác.

Quay lại các bạn, Thọ phân bua:

- Các bạn chứng kiến rõ ràng thằng Việt muốn gây sự trước đây nhé.

Các bạn can:

- Thôi Việt, mày quên bố nó là hiệu phó...

Việt gạt các bạn ra:

- Các bạn cứ để nó cho tôi, nó là con thầy hiệu phó hay thầy giám thị gì tôi cũng cóc ngán.

Thọ chỉ mặt Việt:

- Nhớ nhé, mày dám khinh thường cả ban giám hiệu nhé.

- Đừng có láo!

- Có các bạn làm chứng: nó chửi cả nhà trường nữa, việc này không bỏ qua được đâu.

Việt giận run lên, xông tới - Đám con gái này giờ đứng xa theo dõi thấy tình hình căng thẳng sợ đến chuyện chẳng lành vội lên tiếng can thiệp:

- Thôi, bỏ qua đi Việt.

- Nó phách lối phải cho nó một bài học.

Uyên nói với Việt:

- Cả lớp ai chả biết nó, ức làm chi mắc vạ.

Thấy Việt xuôi tay, Thọ thách thức:

- Cứ để yên xem nó có dám đụng tới tao không. Hối hận không kịp con ạ.

Chuyện xảy ra ngoài cổng trường trong giờ nghỉ ấy đã râm ran cả lớp, ai cũng biết. Ai cũng biết nên thường lảng chuyện với Thọ, không muốn có chuyện rắc rối đến tai văn phòng giám thị, ảnh hưởng đến việc học. Thọ thấy thế tưởng các bạn nể mình, ngán mình lại càng làm tàng làm phách dữ.

- Ý con thầy học dốt như bò, không biết nhục.

- Ấy thế mà đâu có năm nào phải ở lại lớp.

Thọ học lớp nào, tuy không nói ra, nhưng các thầy các cô vẫn tự hiểu mình có trách nhiệm riêng với một trò, trách nhiệm ấy là không để tiếng cho con thầy hiệu phó có điểm yếu, về môn mình phụ trách. Vì thế dù học hành chẳng ra gì, Thọ có một điểm chẳng hơn ai, nhưng cũng đủ trung bình để đều đặn hàng năm leo lên lớp.

- Tao sẽ vận động để cả lớp "nghỉ chơi" cho nó bẽ mặt.
- Bẽ mặt gì nó, mà cậu lại mang tiếng gây mất đoàn kết.
- Ai thèm đoàn kết với mấy thứ đó. Đèn chưa đủ sáng lại gần chi cái thứ mực đen xì ấy. Khôi bàn với Việt, Việt tiết lộ:
- Hình như mấy bữa nay thằng Thọ cùng với mấy đứa bàn cuối thích thú với một trò chơi gì đó. Có thể, chúng đã viết cái gì bậy bạ rồi lén lút bắn giấy qua các bàn con gái.
- Mà chắc điều đó chứ?
- Tao đã thấy bọn con gái lượm lên đọc, đứa nào cũng đỏ mặt, rồi vội vã xé vụn ra. Còn bọn thằng Thọ thì thích thú cười.
- Quân vô liên sỉ! Thế mà có rõ chúng viết gì không?
- Con Ngà nói là rất bậy bạ, lại còn vẽ hình lăng nhăng nữa. Không đứa nào dám giữ cả.
- Nội vụ phải trình lên cô chủ nhiệm.
- Hình như bọn con gái đã trình rồi. Cô phải nói rình bắt quả tang mới thi hành kỷ luật được, chứ nhắc chung chung chỉ có nghĩa tuyên bố là thủ phạm đã thắng.

Khôi bậm môi, hậm hực:

- Quân hèn mặt ném đá giấu tay Còn tệ hơn là ném đá nữa, chúng đã vấy bẩn lên áo trắng nữ sinh. Tao thề là sẽ phanh phui vụ này.

Việt nắm tay bạn:

- Tao cũng đồng ý với mày, nhưng tốt hơn hết là phải âm thầm theo dõi thằng Thọ.

Bỗng dưng Khôi đâm ra bực bội với bạn:

- Mày hèn như gì ấy, hôm nọ đáng lẽ mày đã phải bửa vào mặt nó một trận. Nghe Uyên kể lại tao còn ức.
- Cũng tại... , Việt phân bua, với lại tao cũng không muốn bị đuổi học.

- Đuối học đâu phải chuyện đơn giản, cũng còn có người này người kia nữa chứ đâu riêng gì bố thằng Thọ.
- Mà quên rằng trong "Mười Điều Kỷ Luật" đánh lộn được kể vào hàng đầu cấm kỵ à.
- Đành rằng thế, nhưng có dịp được bữa thằng Thọ một phen giữa sân trường tao cũng cóc sợ gì cả.

Lời nguyện của bạn nào đó thì có thể qua đi cùng với nỗi ấm ức, bức bối nhất thời. Chứ với Khôi, Việt biết, nó sẽ xảy ra. Nó sẽ xảy ra như nhiều lần đã xảy ra chuyện bất bình đối với Khôi, phải giải quyết dứt khoát. Hồi cấp một chính Việt đã chứng kiến bạn dúi đầu một đứa hỗn láo xuống đồng phân chỉ vì một câu chửi bậy bạ đung tới mẹ mình. Lần khác, cũng Khôi đã dám đung tới một tay to con nhất lớp để sau đó bị một phen nhừ tử, bởi tự Khôi đã làm nói là không sợ vô lý một đứa nào, dù đứa đó thật sự tọ Bạ với Khôi từ thơ ấu, hơn ai hết Việt hiểu tính bạn, nói là làm. Lớn lên cái "chứng" ấy mạnh hơn, nó đã từng khiến Khôi trắng cả đêm vì lời thách thức "có gì đâu mà khó" với một bài toán hắc búa của các học sinh giỏi toán cấp hai. Cũng một lần "để tôi làm cho", Khôi hứng lấy công việc của em một đứa bạn: trình bày báo tường. "Trường một hai bữa thôi chứ ai dè cả tuần lễ chưa xong. Nhưng đã trót nhận thì phải làm, bỏ bê bài học của mình để xong việc kẻ khác: Không có gì đại hơn." Dù biết thế nhưng đã là cái tính, không dễ gì thay đổi.

- Bọn thằng Thọ hình như đã tự động thôi chơi trò viết bậy bạ rồi, Khôi nhận định sau một thời gian cùng Việt theo dõi. Có thể là chúng sợ bị lật tẩy hay cũng có thể chúng cảm thấy không còn thích thú nữa.

- Cậu có để ý gì không, cũng thằng Thọ cầm đầu, chúng đang chơi trò khác nham nhở hơn.

- Có phải cậu muốn nói là chúng thường tìm cách tới gần bọn con gái để chen lấn xô đẩy nhau phải không?

- Thường là ở cửa vào những lúc chuông giờ chơi và chủ yếu là lúc lộn xộn tan học. Hôm qua thằng Thọ đã giả bộ lẩn để cho thằng Dũng kêu ngã ôm chầm lấy nhỏ Mai trắng rồi cả bọn đóng kịch xin lỗi năn nỉ rồi rít.

- Quân mất dạy, Khôi rít lên, nếu cô chủ nhiệm không lên tiếng chấn chỉnh kịp thời thì không biết bọn chúng còn giở trò bỉ ổi gì nữa.

Vào đầu giờ kể tiếp cô Hà đã không tiếc lời lên án "những hành vi vô giáo dục" của một

số phần tử xấu trong lớp, ảnh hưởng của những phim và sách truyện đồi bại. Cô chỉ nói chung chung không ám chỉ ai hay cụ thể ai:

- Chuyện này nếu phải ánh lên tới Ban giám hiệu hẳn lớp ta sẽ mất điểm thi đua Một con sâu làm rầu nồi canh, chúng ta nhất định phải nhặt con sâu đó ra để khỏi làm ảnh hưởng phẩm chất đạo đức của cả lớp.

Không đợi lâu, vào buổi học hôm sau Việt được giấy gọi lên phòng giám thị làm việc.

Làm việc với thầy Giám thị nếu không phải kỷ luật, đuổi học, thì ít ra cũng nhận thư cảnh cáo về tới gia đình. Gần đây những biện pháp kỷ luật của thầy Giám thị hết sức gắt gao. Tùy những trường hợp được nhắc nhở đích danh trên loa hàng tuần, lời cảnh cáo còn được gọi về tới tận gia đình và trường hợp nào cũng có trừ vào điểm đạo đức cuối năm. Niên học bắt đầu được ba tháng đã có năm trường hợp đuổi cảnh cáo mười lăm ngày và hai trường hợp đuổi học vĩnh viễn. Mười Điều Kỷ Luật là một bài học mà bất kỳ học sinh lớp nào trong trường cũng phải thuộc nằm lòng và được thầy Giám thị kiểm tra bất chợt ngay tại cổng khi thấy cần nhắc nhở đối với học sinh nào. Bất kể nam hay nữ hình phạt nhẹ nhất cũng là ghi tên vào sổ đen và ngày hôm sau nạp "Mười điều kỷ luật" chét phạt mười lần.

Nhìn nét mặt hí hửng của thằng Thọ khi Việt bị gọi lên văn phòng, Khôi đã nóng mặt muốn "bộp" cho nó vài cái. Chính nó chứ chẳng phải ai đã chơi cái trò "tung hỏa mù" để các bạn chú tâm vào Việt, còn nó tìm cách bịt những tai tiếng xấu đang nhắm vào mình. Từ văn phòng giám thị trở về, mặt Việt đỏ bừng bừng chẳng nhìn ai, lẳng lặng ngồi lại chỗ. Chuyện gì thế? Các bạn hỏi đi hỏi lại Việt cũng chỉ lắc đầu. Mãi đến lúc về Việt mới chỉ nói với Khôi, sau khi đã bị bạn khích bác đủ điều:

- Dù tao ham vui hay học kém vài ba môn nhưng thực sự tao cũng không bao giờ muốn bị đuổi học. Tao khuyên mày hãy quên đi chuyện hiềm thù với bọn thằng Thọ. Nó là một đứa hèn, thiếu thẳng thắn lại ưa ton hót đặt điều. Mày không thể tưởng tượng được những chuyện đùa nghịch lớn bé gì ở trong lớp mình cũng được ghi lại đầy đủ trong cuốn sổ bìa đen, ngoại trừ những hành vi bỉ ổi của thằng Thọ. Tao đã bị buộc tội là cố tình gây mất đoàn kết với bạn bè, khinh thường ban giám hiệu, quan hệ nam nữ bất chính. Điểm nào cũng nằm trong Mười điều kỷ luật cả. Cảnh cáo thư về gia đình, tái phạm sẽ bị đuổi học tạm thời hay vĩnh viễn tùy mức độ. Điều này không nhẹ nhàng với tao chút nào hết.

Chương 8

Sau lần cảnh cáo ấy Khôi thấy Việt như đã bị mãi mòn phần nào những góc cạnh sống động của các giờ học trong lớp hay cả ngoài sân trường. Đặc biệt là Việt đã bỏ hẳn thái độ đối nghịch với Thọ, một điều mà Khôi không thuận một chút nào hết.

- Uyên thấy Việt cũng có lý của Việt, nhưng trong chuyện này mình thấy thế nào ấy.

Uyên bày tỏ với Khôi, khi hai bạn có ý đợi nhau cùng ra khỏi lớp. Khôi đứng khựng lại ở những bậc thang nhìn Uyên:

- Bạn mà cũng sợ thẳng Thọ à?

- Chính Uyên đã can Việt đừng gây với Thọ nhưng lại thấy trong việc này nó dở làm sao ấy.

- Tôi hiểu bạn rồi, Khôi bước nhanh xuống những bậc thang - Tôi nhớ năm còn học thầy Hiền, đã một lần thầy nói: Nếu sợ một vấn đề gì thì hãy can đảm nhìn thẳng vào vấn đề đó, nếu không mình chỉ là một thằng hèn.

Nói rồi Khôi bước vội ra chỗ để xe. Uyên còn đứng ở sân:

- Khôi đợi tôi với chứ.

Khôi đã dắt xe ra:

- Hôm nay Uyên không đi xe à?

Uyên cười hóm hỉnh:

- Nếu không có xe tôi cũng chẳng nhờ đến bạn làm tài xế đâu.

Khôi hơi nóng tai - Uyên đã dắt xe cùng Khôi song song ra phía cổng.

Giờ tan học đã sau chừng mười lăm phút, cổng trường bắt đầu thưa. Nhưng Uyên vẫn cố tình muốn thật chậm, thật thong thả. Uyên dắt xe từng bước, từng bước đi bên Khôi chuyện trò tự nhiên.

- Có bao giờ Khôi thấy trường mình tuyệt đẹp không? Những tàng cây to kia kia, để

chùng phải gấp đôi, gấp ba tuổi bọn mình là ít.

-...

- Uyên cứ lấy làm tiếc tại sao người ta không trồng thật nhiều những cây phượng ở trong sân trường. Phượng là hoa học trò mà lại... Uyên nhớ có nhiều bài thơ đã viết thế đấy. Khôi biết tại sao không?

-...

- Có lẽ vì phượng nở đúng vào mùa hè. Mà đối với học trò thì chỉ có mùa hè và mùa khai trường.

- Khôi đang nghĩ gì vậy?

- Hình như có ai đang đợi Uyên ở cổng trường kia.

- Làm gì có.

Uyên không nhìn lại, dấu nụ cười nhỏ khi cả hai đã dắt xe băng qua đường.

- Có đấy.

Khôi hất đầu về phía sau và ngồi lên xe:

- Thôi, Khôi về trước nhé.

Uyên cũng đã ngồi lên xe, cố giữ tự nhiên như không:

- Chẳng lẽ Khôi không thích nói chuyện với Uyên?

Cả hai đạp xe song song bên nhau với sự thân thiện cố tình của Uyên.

- Uyên cứ nghĩ đến khi phải rời trường, chắc là buồn lắm.

- Ít ra cũng hơn một năm nữa mới tới phiên mình.

- Cũng có thể là vài ba năm nữa đối với Uyên.

-... ?

- Nếu Uyên phải ở lại lớp liền liền.
- Làm gì có chuyện đó.
- Học dốt như Uyên có thể lắm chứ.
- Tại Uyên khiêm tốn đấy thôi.
- Thế Khôi không biết điểm toán của Uyên bao nhiêu à?
- Đâu phải riêng gì Uyên.
- Nghĩ thế mà cũng nói được. Khôi nè, sắp qua học kỳ 2 rồi mình lo quá.
- Uyên nghĩ tới một nhóm học tập, Khôi cho ý kiến đi.
- Cũng vui thôi.
- Sao lại vui thôi. Mình cho là nghiêm chỉnh đấy.

Những vòng bánh xe lăn đều. Khôi nói sau một đoạn đường.

- Hồi còn dạy thầy Hiền cũng khuyến khích mình như thế đấy. Nhưng rồi thật dở.
- Sao lại dở?
- Các nhóm học tập chỉ là cái cớ cho bạn bè tiêu phí thời giờ. Các bạn nhỏ thì rủ nhau đi chơi còn các bạn lớn thì... thì...
- Thì sao?
- Tự dưng cứ đổ ngang ra yêu nhau, giận hờn lung tung chẳng ra làm sao cả.

Uyên mỉm cười với lối diễn tả của Khôi nhưng Khôi không để ý.

- Thầy Hiền nói phần đông chúng ta chưa biết chơi bạn bè.

Thôi cười, Uyên ngáp ngừng:

- Đúng vậy Khôi à, phần đông chúng ta chưa biết chơi bạn bè.

Và tự để mình tụt lại sau Khôi một vòng bánh xe, Uyên khẽ quay lại phía sau: Không còn ai đợi ở cổng, không có ai đi theo. Trong nhiều ý nghĩ lộn xộn tự dừng Uyên cảm thấy buồn buồn.

Trong trò chơi này, ai là người thắng, ai là kẻ thua nhỉ?

Gần đến một ngã tư chia tay nhau mỗi người về một ngã, Uyên nói:

- Dù sao Khôi cũng không muốn tránh mặt Uyên nữa chứ?

Hơi lúng túng bởi câu hỏi đội ngọt, Khôi trả lời:

- Đừng nghĩ vậy.

- Thấy đấy, có một dạo Uyên biết Khôi căm ghét bọn mình.

- Không phải vậy đâu, Uyên.

- Nhưng thật sự có lúc bọn mình coi Khôi với Việt cũng không khác gì bọn thằng Thọ trong lớp mình bây giờ.

Thấy bạn yên lặng, Uyên nói nhanh trước ngã rẽ:

- Khôi biết nhà Uyên rồi đấy, chiều nào rảnh Khôi cứ ghé chơi, không ai bắt Khôi phải làm toán giùm đâu mà sợ.

Thật tự nhiên Uyên nói, nhưng về đến nhà Uyên mới nhận ra sự bạo dạn của mình có thể là hơi quá đáng. Có thể nào Khôi hiểu lầm mình? Có thể nào không phải là Khôi mà là Văn, cái anh chàng vẫn đóng đợi ở cổng trường từ bao lâu nay Ừ, mà tại sao không phải là Văn nhỉ? Thật là khó để kiểm chuyện gì để nói. Chẳng lẽ lại cứ chuyện những cuốn vở chưa được giặt giũ sạch sẽ. Rất tiếc. Không sao cả. Rất tiếc. Và rồi, hãy quên chuyện đó đi. Cụt ngủn, vô duyên. Hết chuyện.

Buổi chiều Uyên đang loay hoay nơi bàn học với cái compas thì trời đổ mưa. Cơn mưa bất chợt làm bài toán dở dang. Uyên chống cằm nhìn ra ngoài trời nghĩ vãn vơ.

Bất chợt chuông cửa reo, Uyên chưa kịp đoán xem ai thì Chuyên đã tung người ra khỏi phòng, lát sau con bé "tóm gọn" một nhân vật lồi vào.

- Thế mà mình cứ tưởng Vũ hứa lèo lằn nữa thì đừng bao giờ nhìn mặt nhau.

Có thể làm nhân vật là một chú nhóc ứa phá chuông cửa nếu Chuyên không kịp thời lên tiếng. Trắng trẻo, tóc húi cao, cặp kính dày: đó là Vũđa-Ua như có lần Chuyên đã từng nhắc tới. Nhưng Uyên không thể tưởng tượng ra nổi con bé lại có một người bạn nhẹ ký đúng mức đến thế.

Vũ ngoan ngoãn để mặc bạn dùng chiếc khăn lớn lau tóc tai mặt mũi cho khô trước khi được ấn xuống một chiếc ghế mời an vị.

- Chờ Chuyên một lát nhé.

Lát sau Chuyên trở lại bên bạn với bốn năm hũ da ua bày ra trên bàn.

Thì ra thế. Mấy bữa nay Chuyên đã có sáng kiến với hộp sữa đặc mở ra bị mẹ chê Cô bé pha pha chế chế, ngâm nước nóng, đun nước sôi rồi đặt vô tủ lạnh dặn đừng có ai đụng tới cho đến khi kịp chua.

Cười thầm, đúng phép lịch sự Uyên không nên can dự vào chuyện người khác, mặc dù... lòng nhân đạo của Uyên đòi phải đàn áp dìm cái lạnh đang đe dọa một người mới từ mưa bước vào. Đã thế Chuyên lại còn mở cái quạt mạnh hết cỡ "để cho bạn mau khô quần áo". Tội nghiệp Vũ da-Ua vẫn không dám mở một lời trước sự sẵn sốc sốt sắng của bạn.

- Vũ ăn đi. Vũ phải ăn hết mấy hũ này đó. Da-Ua chính tay Chuyên làm chứ không phải đi mua đâu. Da-Ua chợ lạt nhách không ngon bằng da-Ua mình làm, Vũ cứ thử coi.

Vũ đang lúng túng trước những cuốn vở kéo từ bụng áo sơ-mi ra đã bị người bạn lấy quyền... chị bắt thưởng thức ngay món da-Ua bằng chiếc thìa nhỏ đưa đến miệng.

Nhìn cũng vui vui. Uyên quay đi vờ như không biết gì. Và rất nhẹ nhàng, Uyên rời khỏi phòng. Bạn bè tự nhiên vẫn là điều thích thú. Tại sao khi lớn lên người ta cứ đánh mất dần những ngây ngô, đơn sơ đáng quý. Để cứ phải khép nép, giữ kẽ, nhìn nhau vương vít khiến những tình bạn khác phải trở nên nặng nề, không lối thoát.

Trời còn mưa nhỏ hạt nhưng Uyên lại muốn mình ra khỏi nhà lúc này. Mẹ hỏi, đang mưa đi đâu vậy? Con đi mua cái này một chút. Trả lời vậy, rồi Uyên tìm cái áo mưa khoác vào người.

Tại sao khi không mình lại dở chứng vậy nhỉ? Dù sao đi trong màn mưa mỏng với cái

lạnh vây quanh cũng có cái cảm giác lạ.

Một chút lãng mạn trong mưa. Uyên nghĩ tới cái tựa của một truyện ngắn, người nữ cô đơn trong một thành phố ồn ào ấy có bao giờ là mình, đi tìm một cái gì mong manh, sương khói. Cứ đi tìm mà không bao giờ hẹn, cứ mong đợi nhưng lại sợ nó đến bất ngờ. Mỗi người nữ chứa chất vạn điều mâu thuẫn khi lớn lên, cũng như vui và buồn hay lẫn lộn. Đợi mưa đi đâu thế, cô bé? Có tiếng ào ào vọng ra từ quán cà phê ở góc đường. Mưa thế không sợ ướt mất trái tim sao. Uyên vẫn cuối đầu bước đi. Quán xá và những ông con trai thật vô tích sự. Uyên nghĩ tới Khôi, cùng lướt nhớ đến Văn và cảnh tượng trưa nay ở cổng trường. Như thế nghĩa là sao nhỉ? Mình đã đùa với trái tim Văn hay mình đã đùa với chính trái tim mình? Dù sao thì mình cũng hiểu rằng để có được một tình bạn thật khó, và để xác định ranh giới của một tình bạn còn khó hơn. Những chuyện yêu đương trong sân trường có lẽ là thường tình, bao giờ cũng vậy. Chỉ để thơm tho sách vở, như một người viết văn nào đã nói, tình yêu ở tuổi học trò có phải như một vết mực lỗi. Rồi sẽ nhòa, sẽ qua đi khi những cuốn vở khép lại?

Uyên nghĩ lan man cho đến khi trở về đến cổng nhà, thì trời đã tối và cơn mưa đã dứt hạt tự lúc nào. Em còn phần chị mấy hũ da-Ua ở trong tủ ấy. Chuyên nói và nhìn chị đắm đắm. Uyên không nói gì, giữ áo và giữ tóc ẩm nước. Cái bà này dạo này hay dở chứng, lúc nào cũng như có ai hớp mất hồn. Mặc Chuyên lăm băm, Uyên đi thẳng về phòng mình và rúc trong chăn với nỗi buồn dâng lên vô cớ.

Chương 9

Chuyện thầy Hiến mất làm xôn xao cả trường. Nhất là những lớp thầy đã từng dạy, học trò nhốn nháo đòi nghỉ để đưa đám thầy.

Khởi đầu từ bác Năm gác đản. Được tin thầy Hiến mất từ phòng giám hiệu lan ra, ông vội vã lên lớp tìm con, tay vắt sẵn một giải tang trắng. Thế là tin thầy Hiến mất lan nhanh khắp các lớp, dù đang giờ học.

Khôi nhìn sang Uyên, vẻ mặt bàng hoàng đau đớn. Khôi đứng lên:

- Thưa cô cho phép chúng em đi đưa thầy.

Cô giáo vẫn xua tay:

- Các em cứ bình tĩnh, chờ chỉ thị của Ban giám hiệu.

Ở lớp bên, thầy Hiệu phó đã kịp thời có mặt để giữ trật tự.

- Tôi yêu cầu ông Năm ra khỏi lớp. Việc ông là dưới cổng chứ không phải ở đây. Chuyện gì đã có nhà trường lo.

Ông Năm sầm nét mặt đi ra nhưng vẫn còn đứng ở cửa lớp chờ con. Thầy Hiệu phó nói với cả lớp học đang ồn, giận dữ:

- Tôi xin nhắc lại, những trò nào vô kỷ luật sẽ bị đuổi, khỏi cần ra hội đồng kỷ luật. Việc thầy Hiến mất đã có ban giám hiệu tổ chức. Vả lại thầy Hiến nghỉ dạy, nhà trường chỉ cử một số thầy và một số em đi phúng điếu là đủ rồi. Chúng ta không được phép lãng phí việc học chung toàn trường.

Một trò mạnh dạn đứng lên:

- Thưa thầy, nhưng thầy Hiến đã từng là phụ trách chính lớp em.

- Chính hay phụ gì cũng như vậy, thầy Hiệu phó dứt khoát, thầy Hiến đã nghỉ dạy.

Tiếng ồn nhỏ râm ran khắp lớp. Khắp lớp những trò đã từng học thầy Hiến đều biểu tỏ thái độ rõ rệt. Riêng một số như Thọ thì dửng dưng như không. Nó ghé sát tai một bạn nói nhỏ:

- Ông Hiến chết là hết. Ba tao không ưa gì ông. Nói ông là trí thức thời thượng, ưa phản kháng dỏm. Bỏ dạy đi đập xe cũng là phản kháng dỏm.

Không bình tĩnh nổi, bác Năm gác đàn xông vào lớp nắm tay đưa con lôi ra:

- Nghĩa, mày đi ra theo tao.

Đưa con trai tên Nghĩa mau mắn ra theo bố. Xổ tung chiếc khăn tang trước lớp, ông Năm quần lên đầu cho con. Giọng rần rỏ, ông dẫn từng tiếng oang oang trong khắp lớp như cốt để cho mọi người cùng nghe:

- Một chữ mày học cũng mang ơn thầy. Thầy mày chết cũng như cha mày chết, mày phải đi đưa cho trọn lễ nghĩa.

Thầy Hiệu phó nóng mặt, lớn tiếng quát:

- Một lần nữa tôi yêu cầu ông Năm xuống nhà ngay. Ông không có nhiệm vụ gì ở đây cả.

Ông Năm càng to tiếng hơn:

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ dạy dỗ con tôi cho nó biết Lễ Nghĩa. Ở thời đại nào, văn minh tiên tiến tới đâu, học hành tới cái gì gì đi nữa thì Lễ Nghĩa cũng phải học trước.

Các lớp bị kích động bởi lời thức tỉnh của người gác đàn già. Bấy lâu nay cứ tưởng một phiến đá sắp đóng rêu trước cổng trường là bác, nào ngờ trong tim vẫn ủ sâu một ngọn lửa tình người nóng bỏng. Bác Năm khiến mọi người xúc động. Và càng xúc động hơn nữa với mảnh tang trắng quần ngang trán đưa con bác dắt theo dọc các hành lang lầu trên lầu dưới. Không ai bảo ai, những học trò cũ của thầy Hiến ùa theo, mặc cho nhiều điều đe dọa kỷ luật có thể bị thi hành nặng nhất.

Khôi, Việt cùng Uyên, Ngà và các bạn khác cũng bỏ học đi theo bác Năm. Đám tang thầy Hiến với đám học trò cũ đầy xúc động. Ai cũng nghĩ bác Năm sẽ vật vã, khóc lóc kể lể nhiều bên linh cữu người quá cố nhưng tuyệt nhiên không. Đi sau hết đám học trò là người đàn ông già, tay cầm mũ chậm chạp theo từng bước, mắt cúi sâu. Cho đến khi gần về, một cảnh tượng đầy thương tâm bất ngờ làm ai cũng muốn rút nước mắt. Bác Năm cứ ôm chặt lấy đứa con trai lớn của thầy Hiến chừng mười một tuổi mà khóc, khóc mãi không thôi. Không ai rõ nguyên do, chỉ mờ đoán rằng hình ảnh người con đã khiến bác Năm bật nhớ một người cha bất hạnh là thầy Hiến mà từ nay bác không còn thấy nữa. Thực ra cái nguyên do sâu xa khiến một người già phải bùi ngùi đau đớn đến thế phải đợi

mãi đến khi được nghe bác Năm kể lại sau đó với đám học trò:

-... Thấy thầy Hiến cứ có mãi một manh áo sơ mi tới trường, tết năm ngoái bác có biếu thầy một xấp vải Ka-tê Phải làm mặt giận thầy mới nhận cho Bác thấp thỏm mong đợi có ngày sẽ thấy thầy mặc tấm áo mới đi dạy, ngày nào đứng ở cổng bác cũng đợi. Đợi mãi rồi cũng buồn, buồn mãi rồi muốn giận. Có lẽ thầy Hiến chỉ nhận để vừa lòng bác, rồi đem xếp xó. Ai ngờ mãi đến hôm đưa đám thầy, bác mới nhìn thấy xấp vải bác biếu ngày ấy đã dành để may áo cho con - Giọng bác Năm lạc hẳn đi, nghẹn ngào - Các cháu mỗi người đều có một người cha, mấy ai trong các cháu có lần nghĩ đến tình phụ tử cao vời như thế, bao la như thế...

Khôi buồn biết chừng nào sau đó. Thầy Hiến không những là người thầy mà còn là một người cha, luôn có một tấm lòng rộng mở. Thầy đã cho Khôi biết bao điều về Nhân Trí Lễ Nghĩa, những điều chẳng ghi trong môn học nào, những điều chỉ thấy ở những Tâm hồn lớn.

Khôi đem khoe với Uyên cuốn "Những Tâm Hồn Cao Thượng" mà thầy Hiến đã tặng mình năm ngoái, với lời đề tặng nơi trang đầu:

Tặng trò Khôi

Hãy Sống Là Một Tâm Hồn Lớn.

Thầy Hiến.

Nét chữ thanh thang, rắn rỏi và đầy tự tin đã gây ấn tượng mạnh đối với Uyên. Ấp cuốn sách vào ngực, Uyên muốn lặng người đi trong giây lát vì xúc động.

- Uyên cầm về đọc và nhớ giữ kỹ cho Khôi, mình quý cuốn sách này lắm đó.

- Uyên cũng đọc cuốn này một lần rồi. Nhìn nét chữ thầy cũ sao mình thấy thương tâm quá. Một con người đầy sức sống như thầy sao sớm...

- Trong đời sống đâu thiếu những điều nghịch lý, thầy chẳng nói với Uyên như thế đó sao. Làm sao chế ngự hết được, đó là việc làm của mỗi thời, Khôi nghĩ thế.

Uyên định hỏi Khôi thêm điều gì, nhưng nghe tiếng cười khúc khích ở phía dãy bàn cuối lớp, Uyên lại thôi. Lại bọn nhỏ An nhỏ Dung ưa chơi trò ghép đôi. Cái trò đùa cũ rích này Uyên chúa ghét. Nào là có "tình ý", nào là "tình trong như đã"... làm cho giao tiếp bạn bè khác phái mất tự nhiên, vướng vất trong quan hệ lứa đôi hẹp hòi. Đã có bạn gái phải khóc

tức cười giữa lớp vì phân bua không lại với những "khẩu đại bác miệng" vô cùng tàn nhẫn tấn công.

- Còn gì để chối nữa, một lá thư tình xanh mượt kẹp trong cuốn sách cho mượn rõ ràng mắt tao trông thấy.

- Tao còn đọc được nét chữ nghiêng nghiêng nhòe nhoẹt nước mắt nhớ thương thương nhớ...

- Em nhớ anh vô cùng, ngủ không được, học không vô Cứ cái đà này có ngày em thành trái chuối khô chết mất.

- Rồi chàng hồi âm ra sao?

- Hồi em ơi xin em đừng vội làm trái chuối khô khi tình ta còn đang hồi lai láng. Vì chính trái tim anh đây cũng đang đau đớn bởi yêu em dơ... Ô... dơ...

Đào thương kếp được được tưởng thưởng bằng những tràng pháo tay hoan hô cuồng nhiệt. Trong khi vai chính chỉ có việc khóc đờ ỉa màn.

Uyen luôn muốn phản đối chuyện này. Nhưng biết làm sao được, chuyện quan hệ giữa nam nữ vẫn thường là đề tài thú vị nhất trong những lớp lớn. Thật buồn tẻ biết mấy khi một trăm trang sách hay một giờ phim ảnh chỉ toàn nhân vật nam hay toàn nhân vật nữ. Nó sẽ ngán xùn, cụt ngùn khi tác giả đặt hai cục đá gần nhau bởi chẳng có gì để nói. Ông An- đéc-xen đã nặn ra hai hình nhân bằng bánh nhưng vẫn không quên gắn thêm hai hạt hạnh đào làn hai trái tim. Những cái bánh hình người nam và nữ ấy được đặt trong tủ kính. Nhưng vì để gần nhau lâu ngày, hi cái bánh đã yêu nhau. Yêu nhau mà không nói được nên cả hai đã vỡ ra, hai hạt hạnh đào rớt ra. Thế là An- đéc-xen đã có chuyện "đôi tình nhân bằng bánh" để kể.

- Nam châm cùng cực đẩy nhau, nam châm khác cực hút nhau. Nguyên tắc chế tạo tàu tốc hành chạy trên đệm từ trường hiện đại nhất cũng có gì mới mẻ đâu. Tự bao giờ nam châm vẫn đặc tính ấy, tự bao đời nam nữ vẫn đặc tính ấy.

- Đừng tưởng mình có trái tim ghép nhân tạo bằng plastic có thể tháo rời được, em gái ạ. Hãy coi chừng có ngày bị "ngộ độc" một cái đau điếng thì đừng có hỏi "ủa" tại sao!

Thật buồn cười. Toàn những kẻ chưa từng đặt chân vào tình trường lại luận đề về tình trường sành sỏi như đã được cấp bằng. An đấy, Dung đấy. Chúng cười đùa bốn cột vô tội vạ và luôn được hưởng ứng cuồng nhiệt mỗi khi chúng dựng sân khấu nơi đâu - Có

những kẻ đã nhận được học vị "tiến sĩ lúa đôi" ngay tại "đại học" quán chè hay góc sân trường một cách rất xứng đáng.

- Quả cau nhỏ nhỏ, cái vỏ vân vân. Nay anh học gần, mai anh học xa Chữ Trung dành để phần cha Chữ hiếu phần mẹ, đôi ta chữ Tình. Nào ai nói gì đâu, ca dao tục ngữ cả đấy. Học đi, học đi và đừng bao giờ nịt áo ngực chặt quá, trái tim bị ép có ngày nó nổ tung ra. "Bùm" một cái, vợ lại không kịp.

Học trò con gái vẫn "sinh" thơ văn "tùm lum" như vậy. Đang tuổi bẻ gãy sừng trâu thì nhằm nhò chi ba cái râu lún phún của các cậu trai mới lớn. Cho nên trong lớp đã "mọc" ra không biết bao nhiêu Bà Răng Bà Rí. Và hễ có một sự kiện nào được gọi là "ngập nghề" xảy ra trong lớp thì các Bà Răng Bà Rí đã kịp gọi nhau ới ới "cho mượn cái gầu sòng". Bồng bồng công chồng đi chơi, đi qua chỗ lội đánh rơi mất chồng. Bạn trai cùng lớp chỉ là những con nai tơ, nếu không biết ngơ ngác thì chỉ sa vào bầy cười cho một nhóm tóc dài nghịch ngợm.

Cho dù có bản lãnh tới đâu Uyên cũng không dám nghĩ là sẽ thách thức đám đông dư luận ồn ào kiểu đó.

Còn Khôi thì nghĩ gì nhỉ. Nghĩ gì thì nghĩ, chắc chắn không bao giờ Khôi bằng lòng để mình lẫn trong đám đông bạn bè. Một cái gì là Khôi làm lì ít nói, học giỏi và rất trực tính. Đây có phải là phần nào đáng dập của Một Tâm Hồn Lớn? Uyên không rõ điều này cũng như Uyên không thể hiểu những nghịch lý trong đời sống sao ta cứ phải luôn chạm mặt. Và thầy Hiên, một người thầy tài giỏi, đáng kính, yêu nghề hơn ai hết lại sớm phải lìa bỏ sân trường và học trò của mình trong một hoàn cảnh đáng thương tâm như thế. Chắc chắn là chẳng ai muốn nhưng đây đâu phải là một trường hợp điển hình.

Chương 10

Khôi đã bàn với Tùng trưởng lớp và một số bạn khác, tất cả đều đồng ý là toàn lớp sẽ quyên góp tiền để giúp Vỹ mua một cái kiếng cận. Vỹ cận nặng. Đeo vừa kính của một bạn tới năm độ. Nhưng vì không có đủ điều kiện mua, suốt mấy năm học Vỹ luôn ngồi sát bảng và khi đọc sách cứ phải cúi mũi xuống bàn. Vất vả trong việc học nhưng Vỹ lại luôn có khả năng trội vượt hơn bất cứ bạn nào, bất cứ môn nào. Ý định đã lâu, nhưng phải đợi đến hôm nay Vỹ cáo bệnh xin nghỉ học mới thực hiện được. Phải tế nhị một chút, cô Chi bảo vậy. Toàn lớp đã góp được một số tiền tạm đủ giao cho cô chủ nhiệm, thiếu chút đỉnh cô sẽ bù vào đấy.

Khôi, Tùng và một bạn gái khác được giao nhiệm vụ đi thăm hỏi và đem quà tặng của lớp tới cho Vỹ. Nhưng nhiều bạn chỉ quen nhà Mai, bạn cùng đường cùng bàn với Vỹ. Nên muốn kiếm nhà Vỹ phải tới nhà Mai trước đã.

Thế là có chuyện lý thú ly kỳ được thuật lại sau đó. Nhóm được cô chủ nhiệm cử đi thăm bạn không phải chỉ có ba, mà đã lên tới năm bảy bạn tình nguyện. Trong số đó có An, "tiền sĩ tâm lý lứa đôi". Lại chuyện lứa đôi. Uyên gạt đi:

- Làm gì mà các bạn cứ phải leo trèo vào đời tư người ta mãi thế.
- Im miệng. Sắp đến lượt ta bắc thang hỏi thăm tới nhà người rồi đấy.

Uyên muốn thách thức nhưng lại thôi. Biết người biết ta chưa chắc gì đã được yên ổn, đại gì.

An đã tập hợp được đoàn kịch nói quanh mình và bắt đầu diễn xuất:

- Ta biết mà, dầu dẫu giếm kín đáo cách mấy cũng đâu qua được mắt tạ Cự thấy con Mai trắng nhìn Dũng Kêu chớp chớp quay đi là ta biết liền anh chị đã có tình ý với nhau rồi. Quả đâu có sai, tới nhà kiểm tra ta bắt tại trận.
- Thủ phạm đã thú nhận tất cả tội lỗi?
- Đâu dễ dàng vậy. Này nhé, từ đầu hẻm đi vào ta đã nhác thấy một bóng thanh niên cao kều đang chụm đầu với một thiếu nữ tròn trĩnh trắng trẻo.
- Minh họa rõ nét.

- Hai con chim bồ câu đang trao đổi nhai nhai cười cười nói nói ngay trước hiên nhà rất ư là vui vẻ. Bỗng đâu gã thợ săn xuất hiện.

- Một loạt súng chát chúa sau đó.

- Trễ mất rồi. Một con chim đã vụt bay Bỗng thanh niên cao kều đã biến mất vào sau nhà.

- Hiện trường hoàn toàn mất tang chứng.

- Không hẳn thế. Mai Trắng đỏ như mặt khi bọn ta tới. Quan sát kỹ tình trường thì đâu đâu cũng có vết tích: Hạt cóc, hạt ổi, hạt nho hạt nhãn, hạt xoài hạt mít... cỡ phải hàng ký lô dưới thềm nhà không ít hơn. Chừng ấy chứng tỏ quan hệ của anh chị đã quá đậm đà.

Cuộc thẩm vấn bắt đầu:

- Hình như bạn có ý định sưu tầm hạt giống phải không?

- À, bọn trẻ chúng vừa tụ họp chơi ở đây đấy mà.

- Con cái nhà ai cũng nhờn nhờn đây. Lại có cả đầu lọc thuốc lá thơm nữa.

Mai vờ như không nghe, lo tiếp các bạn khác. Ta bèn mở cuộc truy lùng.

- Mai để mình ra phía sau chút nhé.

Ta biết nhà Mai chỉ mấy bước là đụng sau. Tội phạm đang nép đâu đó ở kẹt tủ hay góc nhà, đứng ngoài còn nghe tiếng hắt hời hộp thở, cần gì phải lục soát lâu.

- Thế là tóm gọn.

- Hù dọa nhau chơi vậy chứ, ai lại làm thế. Bạn bè cùng lớp hàng ngày chạm mặt nhau, lẽ nào. Biết là biết vậy thôi. Tội nghiệp mặt cô nàng cắt không còn một giọt máu.

- Mi tàn nhẫn quá.

- Ta tàn nhẫn vừa, nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Thì Dũng Kêu hôm nay đã chả dám đi học.

Uyên có ý kiến:

- Mình thấy chuyện này có thể tạm kết thúc, không nên ghim bừa bãi những mũi tên vào tim kẻ khác một cách vô tội vạ.

- Lý do?

- Mình thấy tình cảm của họ thành thật. Cả Dũng và Mai không phải là những bạn ham vui. Có điều là Mai phải kéo Dũng ra khỏi khu ổ chuột. Những tay ngồi bàn cuối lớp toàn a dua theo thằng Thọ, cả lớp ghét lây.

Tình cảm chớm nở bao giờ cũng đẹp. Ở trái tim là một cây đàn lớn, chỉ khẽ chạm vào là mãi ngân nga tưởng đến vô tận. Những rung động chân thành, trong sáng và luôn có ý hướng tới. Nó làm cho người đẹp hẳn ra, tất cả tươi hơn lên và mọi việc đều trở nên ngọt ngào, dễ dàng. Nó có thể nói dối ngon lành dù chưa bao giờ nói dối, để tới một nơi hẹn đúng giờ. Nó có thể giặt mấy thau quần áo giặt, lau chùi suốt nhà trên nhà dưới, bếp núc xoong chảo sạch bóng... để lát nữa được thoải mái chuyện trò với ai. Nó có thể nhin ăn sáng, bớt tiền hớt tóc, thậm chí không ngần ngại "vay nóng" cả em út để có hai ly kem hay cái vé xem phim ở một rạp nào đó. Thông minh và cũng đại khái tốt bụng là nó. Thế nó là cái gì nhỉ? Xin đừng vội gọi là Tình Yêu, cho dù thực sự nó mang dáng dấp của tình yêu. Khẽ thôi, nhẹ thôi, nhỏ thôi bởi rất mong manh dễ vỡ. Người ta phải vẽ hàng trăm chiếc dù, hàng ngàn cái ly bên ngoài lô đặc biệt này. Nhưng vẫn không đến được địa chỉ. Mấy thuở những mối tình mỏng manh sương khói này đến được nơi hẹn của trăm năm. Còn lại chỉ là những mảnh vỡ dễ thương của một thời vụng dại khi nhìn lại.

Hãy tưởng tượng một Dũng cao kều, hơi ngu ngơ một tí, bên cạnh một Mai trắng trẻo, mũm mĩm. Nếu lên hình trông cũng ngộ nghĩnh lắm chứ. Cái đẹp trong hạnh phúc chưa chắc đã phải là nét hài hòa, có thể là ở sự bù đắp. Uyên không nhớ đã nhận được ý nghĩ ấy ở đâu, hình như trong một tờ báo phụ nữ chuyên đề nào. Rất nhanh Uyên nghĩ tới Văn. Cái anh chàng có thể mà bị tổn thương nặng. Tự bữa Uyên cố tình về cùng với Khôi một đoạn đường, thế là biệt tăm bóng dáng chàng ta ở cổng trường. Một chút thích thú xen lẫn với lòng trắc ẩn, Uyên sợ mình đã không thành thật với mình. Có phải Uyên đã coi thường tình cảm của Văn? Không, Uyên không có ý ấy. Uyên chỉ tiếc sao Văn và mình lại không có thể nói chuyện bình thường, tự nhiên được như các bạn khác trong lớp. Như Khôi chẳng hạn. Mà biết có chuyện gì để nói được nhỉ, để Văn cứ câm lặng mãi ở cổng trường mỗi trưa tan học. Một lời nào đó đã nằm sẵn trong quan hệ này, có phải hiểu như vậy? Uyên không đợi đâu. Một trăm một ngàn lần Uyên không đợi. Đừng bao giờ nói ra câu ấy, Văn ạ. Nếu không sẽ biến mất cả Uyên cả Văn, cả những gì chúng ta nghĩ rằng sẽ có...

- Chị Uyên nè, Chuyên làm Uyên giật mình, con bé đang vừa nằm vừa học trên giường, nhồm dầy: Chị Uyên nè, tuần tới đám bạn lớp em tổ chức picnic ở Thủ Đức đấy.

- Ủ.

- Em sợ mẹ không cho.

- Thì cứ hỏi.

- Tại tuần trước em lỡ xin tiền mẹ may cái áo.

- Tao không biết.

- Hay là chị xin mẹ dùm em đi.

- Tao không biết.

- Nói chuyện với chị rõ chán. Chuyên lằm bằm, cái bà này độ rày hay dở chứng. Rồi con bé vùng vằng bỏ xuống nhà.

Còn một mình với căn phòng vắng lặng. Uyên thấy đầu óc mình bị trôi đi đâu đâu. Cái thời khóa biểu nhòa nhòa trước mắt với những giờ học, có bao giờ Uyên nghiêm túc được suốt tuần. Học. Học. Mơ mộng ít thôi mi ơi. Những câu "tự ngôn" được lặp đi lặp lại nhiều lần chỉ có nghĩa thú nhận là mình đã mất tự chủ hoàn toàn. Phải làm sao quân bình được, nếu không sẽ đổ nhào tất cả, sách vở và bạn bè. Nên hay không nên ghi nhật ký? Uyên có một tập giấy hàng kẻ nhỏ và đã đôi ba lần ghi những suy nghĩ tản mạn của mình trong đó, rồi đọc lại thấy... cái lương quá. Quên đi. Có dịp nghỉ nào đi chơi xa một chuyến cũng hay. Ở nhỉ, tại sao lại không tổ chức một cuộc picnic kiểu bỏ túi như những năm trước. Có đàn, có vợt vũ cầu và trò chơi cóc nhái, mèo chuột... để về ran cả mặt, rất cả họng rồi ngủ lã ra với nguyên bộ quần áo nhàu nát suốt một ngày. Mới đó mà đã xa rồi. Tưởng tới nhưng Uyên cũng chẳng lấy gì làm hào hứng. Mười bảy tuổi nào đã lớn, nhưng cũng chẳng còn nhỏ nhít gì để tung tăng hồn nhiên mãi.

Cây bút hờ hững trong những ngón tay Uyên viết vòng vo, nguệch ngoạc những mẫu tự vô nghĩa trên trang giấy nháp.

Có nỗi buồn mơ hồ nào tìm đến. Lúc này Uyên ước gì có một cơn mưa. Mưa thật to.

Chương 11

Chủ Nhật. Uyên quyết định theo nhóm bạn của Chuyên đi picnic Suối Tiên. Đoàn xe đạp trai có gái có, quần áo đầy màu sắc và linh kinh những thứ đeo theo cho một ngày ở ngoài trời. Các cô cậu gọi nhau í ới, chờ nhau, đua nhau, cười nói và cãi nhau um sùm cả một đoạn đường. Đạp theo sau cùng Uyên cảm thấy mình thật lạc lõng. Khi không lại cuốn theo đám lóc nhóc gì đâu. Chẳng lẽ quay trở về. Nhưng ra đến xa lộ Uyên thấy mình nhẹ nhõm và có lý không để giam mình mãi trong thành phố. Gió. Uyên bung mái tóc để hứng lấy cái mát rượi của ban mai giữa trời rộng.

Một nỗi nôn nao, rộn rã nào đang đợi Uyên, có phải?

Đoàn xe đạp rẽ vào con đường đất hẹp, qua những lùm cây và những bãi cỏ rộng. Đây đó đã có từng tốp lớn nhỏ từ phương nào đến chia nhau chiếm lãnh, dựng xe, trải khăn và bày các trò chơi hoặc ca hát tập thể.

Lẫn trong đám đông này ư? Uyên chỉ ngồi với đám bạn của nhỏ em một lát rồi đứng lên. Những trò chơi thật buồn tẻ. Những bài hát đều nhịp vỗ chẳng có gì hào hứng. Uyên tách rời đám đông men theo khe nước cạn với những ý nghĩ vụn vặt, lộn xộn. Tiên cảnh gì ở đây với những gò mồi đùn cao và một dòng suối tro cát với sỏi. Hay có Tiên ông Tiên nữ nào đã đến tắm nơi đây? Tiên nào thì tiên hảnh cũng nghèo nàn quyền phép để chốn này chẳng bao giờ có thể được gọi là cảnh. Uyên cúi xuống gờ một ngọn cỏ từ những kẽ chân rồi ném xuống dòng nước. Giờ này những bạn bè mình ở thành phố đang làm gì nhỉ? Dạo phố, chọn vải hay chen chúc ở một rạp nào đó có lẽ. Còn chuyện gì đang chiếm lấy những cái đầu họ? Mốt nào mới nhất, kỳ thi tới, tình yêu và những mơ mộng không đâu. Có thể tất cả.

Cúi xuống bờ thấp, Uyên vớt nước đọng lên bàn tay và bỗng giật mình quay lại.

- Uyên còn nhớ tôi?

Văn hiện ra bất ngờ quá đổi. Ngờ ngàng, cuống quýt, Uyên bỏ chỗ đứng dậy.

- Tôi không làm phiền Uyên chứ?

Dựa lưng vào một thân cây ven bờ, Uyên đã lấy lại được bình tĩnh:

- Ai cho phép Văn đến đây vậy?

- Tình cờ thôi.

Văn đáp lại nụ cười nhỏ của Uyên và cảm thấy bạo dạn hơn.

- Uyên không thích chơi với các bạn cùng lớp à?

- Bạn của nhỏ em đấy chứ. Uyên đi cho vui vậy thôi. Lớp Văn chắc hay tổ chức picnic lắm nhỉ?

- Chưa bao giờ.

- Bây giờ bao giờ rồi.

- À, tôi cũng chỉ đi cho vui vậy thôi.

Có tiếng reo khê trong đầu Uyên. Như thế không phải là tình cờ chốn này. Đã có cả một đoạn đường dài từ nhà tới đây. Một lời thú tội điều cốt khó xử. Công bình mà xét thì Văn cũng biết chế ngự để tự ái vừa phải, để có lần "tình cờ" này. Dù sao cũng trên vai Uyên một lớp, Văn đâu còn mãi... ngu ngơ trên đồng cỏ non.

- Uyên nè, chắc Uyên nhiều bạn lắm nhỉ.

- Nhiều. Nhưng Uyên muốn còn nhiều hơn nữa.

Im lặng. Văn ngập ngừng.

- Tôi muốn nói tới bạn trai cơ.

Hươ tay trên những ngọn cỏ thấp, Uyên lơ đãng nhìn xuống mặt nước:

- Bạn là bạn. Bạn trai hay bạn gái Uyên cũng muốn có một quan hệ thật trong sáng. Uyên chán bạn bè cứ phải nhìn nhau vướng vít, tình bạn hạn hẹp dễ bị vỡ lắm.

Bứt một cọng cỏ, Uyên đưa lên môi cọ nhẹ:

- Người ta bảo bạn bè tốt như một cuốn sách hay, nó làm cho mình giá trị thêm. Phải thế không, Văn?

- Hẳn nhiên rồi.

Văn đáp và không biết mình đang nghĩ gì. Uyên vừa mở ra trước mặt mình một trang sách, có điều gì đó phải đọc lại ở Uyên mà mình không ngờ.

- Văn xem này, Uyên đã vén ống quần lội xuống nước và đứng trên một gò đất nổi giữa dòng, lòng suối mùa này trơ cát, thế mà chỉ ít tháng nữa mưa xuống nước cuộn cuộn như lũ, thấy mà sợ.

- Đến lúc ấy thì tôi đã rời trường rồi.

Bắt chước Uyên, Văn cũng vén ống quần lội xuống. Họ lội chân đi chậm trong nước, cách nhau ngoài dăm bước.

Uyên không quay lại:

- Các ông con trai rời trường cũ là quên luôn.

- Tại vì họ không có gì để nhớ.

- Chắc Văn cũng vậy.

Uyên nói rồi quay lại nhìn người con trai ở sau mình một cái rất nhanh. Thật nhanh, Văn cũng đáp luôn:

- Nếu trường tôi học không có Uyên.

Uyên quay hắt người lại làm một cái bĩu môi thật dài, thật cường điệu, rõ nét chê bai một điều tán tỉnh thường tình của các ông con trai mà Uyên đã lường để biết trước được.

- Uyên không tin à?

- Tin chứ. Uyên tin cả sự chung thủy của những trái tim... làm bằng cát.

- Uyên làm như mình lớn lắm vậy.

Cả hai cười nhỏ. Họ vẫn tiếp tục đi trước sau trong dòng nước chỗ cạn chỗ sâu.

- Uyên vẫn có tiếng là kém thông minh đấy Văn ạ.

- Đủ rồi Uyên. Thông minh quá chỉ làm mình khổ thêm.

- Cám ơn bậc tiền bối đã cho muội một lời khuyên bổ ích.

Uyên dấu nụ cười ranh mãnh rồi cúi xuống lượm một viên đá cuội tròn trĩnh dưới chân mình, đưa lên ngắm nghía.

- Thường cho Văn đấy, Uyên nói và trao vội vàng viên cuội cho Văn, dòng suối thường chứ không phải Uyên đâu nhé.

Nhận viên cuội giữa lòng tay, Văn tung lên cao rồi hứng lấy thích thú:

- Trông nó đẹp như một viên ngọc.

Nghiêng mái tóc Uyên nhìn Văn:

- Cứ coi như nó là một viên ngọc ước đi, thì Văn ước gì nào?

Văn nhìn sâu trong vùng mắt Uyên:

- Văn sẽ ước mình có một Tình Yêu.

Tình Yêu. Uyên hơi chao người, cúi xuống bối rối.

- Có thể là hơi sớm với tuổi của Văn đấy. Nói nhanh rồi Uyên quay đi tiếp tục những bước chân quẩn nước và cát, cố nén những xúc động. Văn vừa bước theo vừa đưa tay bứt những cọng hoa cỏ ven suối:

- Tình yêu làm gì có tuổi bao giờ.

- Có đấy. Người đàn ông thường nói tới sự nghiệp trước, ở đâu đó người ta đã chép như vậy mà.

Văn vẫn tiếp tục bứt những cọng hoa cỏ ở trong tầm tay.

- Cũ rồi. Bây giờ người ta không còn tích lũy những điều tương tự trong bộ nhớ của máy vi tính nữa.

- Kệ cái máy vi tính của Văn. Làm ơn bấm nút cho nó nhảy qua đi. Nhảy lung tung hình vuông, hình tròn, đa giác lục giác gì cũng được. Miễn là đừng... Văn ạ, hãy giữ một khoảng cách để nâng niu những gì chúng ta đang có, để còn dám nghĩ những gì chúng ta có thể có ở ngày mai.

Im lặng. Chân Uyên vẫn bước.

- Uyên đang nghĩ gì vậy?

- À, Uyên chẳng nghĩ gì cả.

- Còn điều ước của tôi?

Uyên bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Văn:

- Điều đó quá tải đối với một viên cuội tầm thường. Văn cho Uyên mượn lại viên ngọc của Văn đi.

Uyên nhận lại viên cuội trong tay Văn rồi tung lên cao, rơi chùm xuống lòng suối, lẫn vào với trăm ngàn những viên cuội khác chìm trong dòng nước.

- Một tỷ năm sau hãy tìm lại nó Văn ạ. Khi đó nó có thể trở thành viên ngọc ước thực sự đấy.

Uyên cười thành tiếng và đùa mạnh nước dưới chân, như không cần biết đến cái nhìn trách móc của Văn. Uyên vô tình làm Uyên biết không.

- Văn đang nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ nếu mình cứ lội mãi ở dưới suối thế này thì sao nhỉ?

- Thì sẽ hết ngày Chủ nhật.

- Thế thôi à?

- Nếu thích thì mình sẽ có đầy một túi cua và ốc.

- Vui nhỉ.

- Vui chứ, nếu mình quên được cả bài học và những kỳ thi sắp tới.

- Tặng Uyên này.

Nãy giờ Văn đã gom được một bó nhỏ những cọng hoa cỏ ven suối và trao cho Uyên.

- Cái gì thế?

- Đây là "sự nghiệp" của tôi này giờ.

- Cám ơn Văn.

Uyên cúi xuống và để những bông cỏ lí tí mơn man trên má mình thích thú. Trông Uyên thật dễ thương.

- Uyên này... Văn ngập ngừng khẽ chạm vào tay Uyên, từ lâu tôi muốn nói...

Ngước nhìn lên rồi hốt hoảng buông rớt những cọng hoa cỏ, Uyên vùng bỏ chạy.

Đừng bao giờ nói những lời ấy, Văn. Hãy giữ cho chúng ta một khoảng cách. Hãy nâng niu những gì chúng ta đang có để nghĩ rằng nó sẽ mãi đẹp. Chân Uyên dẫm bừa trên bùn cát, sỏi đá và rẽ nước bắn tung toé. Cứ thế Uyên chạy.

Để lại mình Văn đứng ngu ngơ giữa dòng.

Chương 12

Trước khi xảy ra chuyện ồn ào giữa sân trường, có tiếng cười và nước mắt, Thọ đã kín đáo chuyển tới Uyên một bức thư. Một bức thư tỏ tình đúng nghĩa, đầy những lời lẽ xưng tụng và khao khát, kết hợp cả cải lương lẫn nhạc rock. Bức thư dài kín bốn trang giấy. Có đoạn trích thơ, có đoạn trích diễn văn. Dù giận lắm nhưng Uyên vẫn không khỏi phì cười khi biết "kẻ tình si" ký tên Thọ. Định bụng Uyên tính giữ bức thư tuyệt tác này đưa cho An để nhờ hân công bố rộng rãi trong đoàn kịch nói, trước toàn khán giả mộ điệu trong lớp. Cam đoan đề tài này ăn khách không dưới một tuần lễ liên tục. Nghĩ đi nghĩ lại, Uyên xé vụn ra. Làm nhục được Thọ ư? Chỉ khiến hân thêm thù hân và thô lỗ hơn. Vả lại những lời lẽ trong thư, nhớ tới mà xấu hổ, mình đã bị xúc phạm quá nhiều. Làm sao có thể chịu đựng nổi nếu nó được đọc to lên giữa đám đông, gián tiếp mình đã bị làm nhục. Và một cách nào đó, biết đâu chẳng làm Thọ thỏa mãn. Uyên sẽ trình bày với cô chủ nhiệm và có dịp Uyên cũng nói cả cho Khôi biết.

Nhưng Uyên chưa kịp cho ai hay cả thì sự việc đã xảy ra tiếp theo đó, túi hồ và buốt xốt.

Giờ chơi, Thọ cùng mấy tay dây bàn cuối lớp rủ nhau đi theo Uyên xuống sân. Một sự rình rập nào đó đã được sắp sẵn mà Uyên không hề biết.

- Đã ba ngày, im lặng tức là chịu đèn rồi. Tao dám cá mười ăn một là con bé chịu đèn rồi.

Thọ hí hửng, một tên khác a dua:

- Đầy góc cạnh như con Uyên mà mày tán tỉnh được là số 1 đó, Thọ.

- Còn phải nói, nếu mày đọc được thư tao gửi cho con bé mày mới thấy quả là một kỳ công. Tao đã đụng tới trái tim nó rồi.

- Đừng văn chương rỗng tuếch, phải cụ thể chứ.

- Hân nhiên. Mày sẽ thấy tao pha đèn là bản, bản trúng phóc.

- Hứa hẹn nghe coi.

- Tao sẽ rủ được con bé đi chơi, ngồi sau xe Honda ôm co ếch chạy vù qua mặt tụi bây.

- Ngon lắm.

- Ngon quá đi ấy chứ. Tụi bây thấy không, trong trường này thiếu gì tụi con gái, tao chỉ cần chìa tay ra là có ba bốn đứa bám ngay nhưng tao đâu thèm. Trái chín đầy rẫy không ngon bằng một trái cấm. Tao sẽ cắn ngập răng cho tụi bây thèm nhỏ rãi chơi.

- Được. Được lắm. Cả bọn cười tán thưởng điệu bộ của Thọ. Một đứa ra hiệu, đẩy vai Thọ.

- Đó, mục tiêu di chuyển một mình trên sân kia, còn chờ dịp nào tốt hơn nữa. Ra quân đi.

Thọ nháy mắt ra hiệu các bạn đứng đó chờ xem. Hai tay thọc túi quần, thừa dánh ngang tàng sành điệu. Thọ hơi ưỡn người để khoe bộ ngực đã từng tập tạ lộ ra dưới cổ áo luôn luôn trễ cúc, hằn sấn tới chần trước mặt Uyên.

- Uyên có thể trả lời mình được rồi chứ?

Uyên cau mặt lùi lại để tránh cái nhìn sỗ sàng của Thọ. Thọ vẫn sáp tới:

- Uyên đọc kỹ thư của mình rồi đấy. Mình rất thích mẫu người như Uyên. Chúng mình sẽ có những cuộc đi chơi xa đầy thú vị. Uyên nghĩ sao?

Cắn môi, giận cứng họng không nói gì, Uyên ném một cái nhìn đầy khinh bỉ rồi xoay người đọm bước đi.

- Khoan đã, Thọ dềnh dàng đứng chặn lối, em hãy nói thật lòng mình đi, ở đây chỉ có hai ta thôi mà.

- Chương vừa vừa thôi nhé, tôi đi méc cô cho đấy.

Uyên giận run lên, tay xoắn lấy vạt áo trước, cố kìm hãm để khỏi phun ra những lời kinh tởm. Nhưng Thọ lấy thế làm thích thú hơn:

- Hề hề, cứ giận đi em. Em giận trông mới dễ "sương" làm sao!

Uyên lùi lại, dừ dẩn hất bàn tay thô bỉ của Thọ định đưa lên cầm nựng. Thọ lại càng nhăn nhở tiến sát như muốn vồ lấy, hằn dờn Uyên tới bên gốc cây phượng, cố tình để kéo dài cuộc hội ngộ lý thú trước mặt bạn bè.

Biết, là khó bề đối phó, Uyên xoay người định vùng chạy. Nhưng ngay lúc ấy Thọ đã nhanh tay túm được vạt áo sau của Uyên. Bị hai lực đối kháng, vạt áo tuột nút bấm để phơi ra một nửa tấm lưng trần giữa sân giờ chơi.

Bọn Thọ khoái chí vỗ tay cười hô hố:

- Đã hơn coi phim Hồng Kông.

- Cho đáng cái con nhỏ kiêu kỳ.

Tủi hổ, Uyên gục mặt rầm rứt khóc suốt giờ học cuối, không dám nhìn lên.

Một số bạn biết chuyện, căm giận Thọ vô cùng. Còn Thọ thì vẫn khinh khỉnh nhìn mọi người, tỏ vẻ đắc chí hả hê giữa đám đàn em đua.

Khôi nghiêng rặng, mắt đỏ lửa ném về phía Thọ, Thọ vẫn tỉnh như không. Giờ học trôi qua nặng nề. chuông vừa tan, Khôi ném cái cặp mình cho Việt:

- Mang cặp giùm tao.

Việt biết chuyện gì sẽ xảy ra. Khôi lách nhanh giữa đám bạn thoát ra khỏi lớp. Cả lớp nhốn nháo. Thọ đã xuống tới sân. Khôi gọi giật nó lại. Thọ vẫn vờ như không nghe. Khôi rẽ đám đông nhảy hai bước một xuống những bậc thang rồi nhào ra sân.

Lúc này Thọ đã vào bãi và dắt được xe ra, hòa chung vào dòng người đang chen chúc tuôn ra cổng.

- Thọ! Mày là thằng hèn.

Cuộc tuyên chiến mở màn khi Khôi nhận ra Thọ trong đám đông ồn ào phía trước, nó gào lên.

Không quay lại, Thọ ủi bừa vào mấy bạn rồi leo lên xe, nhấn pê- đan.

Nhanh kịp thời, Khôi phóng tới chặn ngang, hai tay ghìm chắc lấy ghi- đông xe Thọ, đẩy nó vào lề. Biết không thể tránh cuộc đối mặt với Khôi, thằng Thọ nhảy xuống xe, hất hàm.

- Mày muốn gây sự hả?

- Mày là thằng hèn, Khôi rít lên, mày phải đi xin lỗi Uyên lập tức.

- Á à, thằng Thọ nhổ một bãi nước bọt, việc chó gì tới mày mà mày phải xía vô chuyện

người khác như thế.

Khôi trở mặt Thọ, dẫn từng tiếng một:

- Tao nói cho mày biết là tao sẽ dạy cho mày một bài học thế nào là vô liêm sỉ.

- Mày ngon đả, thằng Thọ khinh khỉnh cái mặt, tao cũng nói cho mày biết là bố tao sẽ không tha thứ cho những hành động du côn kiểu mày đâu.

Đám đông đã quây thành vòng tròn. Các bạn trong lớp cũng vừa kịp ra tới, Ngà lo sợ nói với Việt:

- Việt vào can Khôi đi, chuyện để ban giám hiệu xử, đâu còn có đó.

- Đâu rồi bỏ đó thì có. Biết bao lần thằng Thọ ỷ bố lộng hành có ai dám đụng tới nó đâu.

Việt dứt khoát, trước sau thì cũng phải xảy ra chuyện này thôi.

- Nhưng Khôi có thể bị đuổi học.

Khôi sẵn tới:

- Mày đừng hòng hù tao vô ích. Đuổi học hay không tao cũng cóc sợ.

Thọ nắm cơ hội phân bua với đám đông:

- Có các bạn làm chứng là nó coi thường cả ban giám hiệu đấy nhé.

- Mày là thằng hèn, Khôi gầm lên, tao buộc mày phải đi xin lỗi Uyên lập tức.

Thọ bấu môi:

- Hừ, tao mà phải đi xin lỗi cái con Uyên thối ấy hả, chuyện lạ đời.

Bốp! Bốp! Bốp! Khôi giáng những cú đấm tới tấp trút hết nỗi phẫn nộ xuống mặt Thọ. Thọ lão đảo. Khôi sẵn tới túm lấy ngực áo nó xốc lên:

- Tao nói cho mày biết, từ nay mày còn giở cái trò bỉ ổi với bọn con gái là tao sẽ không tha thứ cho mày đâu.

Sấn thế, Khôi đẩy mạnh một cái, Thọ ngã chúi nhủi vào bờ rào không kịp chống đỡ, ngồi xệp xuống đất.

Chớp nhoáng bị phủ kín đèn, Thọ chỉ còn biết thúc thủ, im re Ngay khi bị dúm ngã, Thọ cũng được tặng một cú "quạt" chân trái không gượng dậy nổi.

Đưa tay áo lên quệt mặt, một vệt máu dài chảy ra ở cửa mũi, lúc này Thọ mới tỉnh cả người. Nó nghiêng răng chửi rửa gờ gạc:

- Mày sẽ phải trả giá đắt về chuyện này con ạ.

Khi thầy giám thị kịp ra tới thì đám đông đã giải tán.

Chương 13

- Thăng Khôi vậy mà có nghề, chơi toàn đòn hiểm.

- Hiểm quái gì. Thăng Khôi hằm thăng Thọ đã lâu, nay mới có cơ hội. Đòn thù mà lại.

- Nghe đâu thăng Thọ phải đi nằm nhà thương.

- Nhà thương nhà thiếc gì, nó nằm nhà ôm cái đầu máy chơi trò chơi điện tử. Có thăng đi thăm nó về nói vậy. Thầy hiệu phó cố làm rùm beng chuyện này, đi lấy giấy chứng thương cho thăng Thọ và hô hoán rằng thủ phạm có thể bị truy tố về tội hình sự nếu mức độ thương tích gây ra trầm trọng.

- Rắc rối nhỉ.

- Rắc rối lắm. Ở vào thời điểm thầy hiệu phó đang đẩy mạnh phong trào thi đua trật tự toàn trường tới đỉnh cao, chắc chắn thăng Khôi sẽ phải xử như một trường hợp điển hình, hình phạt tối đa.

Trước khi bị đưa ra Hội đồng kỷ luật nhà trường, Khôi được gọi lên phòng thầy Hiệu phó kiêm Giám thị làm việc, ngay giờ đầu, sáng hôm sau vụ việc xảy ra trước cổng trường.

Khôi được đón bằng một cái bạt tai dẫn mặt ngay trước cửa văn phòng thầy Hiệu phó.

- Quân mất dạy, mày coi thường trật tự kỷ cương ở cái trường này phải không.

Khôi giận tím người suốt nửa giờ làm việc với thầy Hiệu phó. Nó găm mặt chịu lời buộc tội như búa xuống đầu càng lúc càng nặng. Chuyện gì sẽ xảy ra thì bắt buộc sẽ xảy ra đối với nó. Bài tự kiểm có hay không thì hình phạt với Khôi đã coi như được định sẵn. Hội đồng kỷ luật có họp thì chỉ là hợp thức hóa quyết định đuổi học của thầy Hiệu phó kiêm Giám thị. Khôi biết quyền hạn của thầy ở trường này và tất cả các giáo viên cũng biết rõ điều đó.

Bởi thế Khôi đã quyết định trước:

- Em xin phép khỏi phải làm tự kiểm.

Thầy Hiệu phó đập bàn giận dữ:

- Trò còn ngoan cố chống lệnh của nhà trường phải không?

- Thưa thầy em biết rõ lỗi của em, em chỉ xin được ra Hội đồng kỷ luật sớm.

Trở mặt Khôi trước khi rời văn phòng, thầy Hiệu phó nghiêm khắc lên án:

- Du côn du kê gây gỗ đánh lộn trong trường là điều tối kỵ! Coi thường, chống lệnh của Ban giám hiệu là hành vi vô giáo dục. Trường này sẽ không bao giờ chấp nhận có những học trò như thế.

Khôi về lớp, đến lượt Uyên được gọi lên văn phòng. Hơi bất ngờ nhưng Uyên cũng hiểu được mình đã là cái cớ để gây ra vụ việc vừa qua Sự có mặt của Uyên là cần thiết.

Cô Chi, chủ nhiệm lớp khuyên Uyên:

- Hãy bình tĩnh, em nên trình bày đầu đuôi hết mọi chuyện.

Được động viên nhưng Uyên vẫn thấy lo khi bước vào văn phòng. Thầy giám hiệu ra dấu cho Uyên đứng đối diện và phủ đầu bằng câu:

- Trò phải nhớ rằng bị điểm không hạnh kiểm có nghĩa là không có điểm của môn học nào có thể bù đắp được.

Yên lặng, Uyên hồi hộp nhìn xuống nền nhà, không dám ngước lên.

- Trò hãy nói cho tôi biết quan hệ của trò với trò Khôi như thế nào?

- Thưa thầy, Uyên ấp úng, chúng em chỉ có quan hệ bình thường như các bạn khác.

- Bình thường, thầy Hiệu phó đập bàn, quắc mắt, chuyện đánh nhau đến đổ máu, vỡ đầu như vậy mà trò gọi là bình thường được hả. Không có lửa làm sao có khói. Tôi còn lạ gì những cái trò ghen tương đố kỵ trai gái với nhau nữa.

Uyên ức muốn phát khóc. Nhưng nhớ tới Khôi, tới lời cô Chi, Uyên lấy hết bình tĩnh kể đầu đuôi mọi hành vi khả ố của Thọ Ở trong lớp đối với các bạn gái. Cụ thể gần đây nhất là Thọ đã viết cho Uyên một lá thư tán tỉnh đầy những lời lẽ dung tục và xúc phạm.

- Trò có thể cho tôi đọc bức thư ấy không?

Thầy Hiệu phó cắt ngang. Uyên lúng túng:

- Thừa thầy, vì xấu hổ quá em đã xé vụn ra rồi. Nhưng thực là bạn Thọ có làm công việc ấy.

Cười gằn, thầy Hiệu phó ném tới Uyên một cái nhìn đầy nghi ngại:

- Trò hầy về suy nghĩ lại đi, đừng quanh co chống chế. Điểm hạnh kiểm cuối năm còn tùy thuộc vào sự thành thực hay không của trò.

Sau đó Hội đồng kỷ luật được triệu tập. Không ngoài ai khác là thầy Giám hiệu và vài ba thầy cô trực thuộc văn phòng. Không có phụ huynh và cô chủ nhiệm lớp chỉ được thông báo sau. Trò Nguyễn Trọng Khôi bị đuổi học vĩnh viễn vì tội cố tình gây mất đoàn kết, đánh bạn trọng thương, khinh thường Ban giám hiệu và kỷ luật nhà trường. Thông báo của nhà trường còn nhấn mạnh, mọi biện pháp kỷ luật sẽ gắt gao hơn để nhất định đạt được danh hiệu trường điểm trong phong trào thi đua toàn thành.

Uyên nói với Khôi:

- Trong chuyện này Uyên thấy bất mãn quá Khôi ạ.

Khôi nhún vai, cười buồn bã:

- Biết làm sao được.

- Đáng lẽ cô chủ nhiệm là người phải lên tiếng mạnh mẽ nhất.

- Uyên biết đấy, cô Chi chỉ được thông báo sau. Và có lẽ chính cô cũng muốn như vậy, tránh đụng chạm trong vụ này.

Hai bạn yên lặng. Lúc sau Khôi nói:

- Tiếc rằng những vụ việc tương tự không có thầy Hiến. Duy nhất thầy là người dám nhìn thẳng vào mọi khía cạnh phức tạp của nhà trường mà không hề sợ tránh né.

Xúc động, mãi Uyên mới nói được:

- Uyên rất lấy làm tiếc Khôi ạ.

- Mình biết việc mình làm và chẳng có gì phải hối hận cả. Chỉ tiếc là mình đã nhẹ tay quá với cái thẳng bĩ ổi ấy mà thôi.

- Còn gì mà nhẹ tay, hể nghỉ học cả tuần lễ mà cái mũi còn đỏ hỏn, chẳng dám nhìn ai. Cả lớp hả hê nhưng nhắc tới Khôi ai cũng tiếc.

Uyên đến thăm Khôi và mang theo những tình cảm của bạn bè toàn lớp. Buổi chiều, hai bạn ngồi nơi sân nhà, dưới bóng thưa của dàn nho vừa mới tủa trụi lá.

Uyên ngửa mặt lên cao:

- Uyên chưa thấy bao giờ, ở thành phố này có một giàn nho kể cũng lạ.

- Ở quê Khôi thì ngợp mắt. Vào mùa này có lẽ người ta cũng đang tủa để kịp mùa mưa ập tới.

- Khôi có hay về quê không?

- Đôi khi thôi.

- Nghỉ học rồi mai mốt Khôi tính làm gì?

- Làm gì ấy à, Khôi phân vân, chưa biết nữa. Nhưng chắc là không còn ở đây.

Uyên tròn xoe mắt:

- Khôi tính về quê luôn à?

- Có lẽ. Ở nhà các anh chị mình có khối việc để làm.

- Còn ba mẹ Khôi?

Uyên buột miệng hỏi. Ngập ngừng giây lát, Khôi buồn bã trả lời:

- Đã lâu Khôi không còn ở chung với ba nữa.

- Chứ không phải nhà Khôi ở đây?

- Đây là nhà bà cô Khôi trọ học từ nhỏ.

Uyên mơ hồ hiểu hoàn cảnh Khôi. Mỗi gia đình có những phức tạp riêng tư và người lớn luôn là cái cớ để con cái thất lạc mỗi nơi.

- Thế còn mẹ Khôi?

Không dừng được, Uyên khiến Khôi lặng thinh, cúi xuống. Rất nhanh, Uyên liên tưởng tới một lần mình đã "nặng lời" với bạn: "Nếu Khôi còn mẹ... ", và lời ấy đã thấm đau mãi đối với Khôi có lẽ. Đến bây giờ Uyên mới nhận ra những gì gọi là bí ẩn quyến rũ tự Khôi, thế nào là sự thiếu vắng tình cảm gia đình ở một con người tự thưở còn tằm bé. Khôi luôn muốn với lên để nắm bắt một cái gì đó nhưng đồng thời Khôi cũng sẵn sàng phá vỡ một cái gì đó đang có trong tay. Cái mâu thuẫn trong Khôi chưa lớn lắm, Uyên mơ hồ hiểu, nhưng nó đã nẩy mầm à một ngày nào đó biết đâu sẽ trở thành nguy hiểm.

- Khôi tính về quê thật sao?

- Như thế tốt hơn.

- Còn việc học.

Khôi không trả lời. Cái cúi đầu của Khôi mới nặng làm sao!

- Làm gì thì làm Uyên nghĩ cũng phải học hết phổ thông đã, Khôi ạ.

-...

- Khôi còn nhớ lời thầy Hiến?

-...

- Những môn học ở trường tưởng như chẳng ăn nhập gì với cuộc sống nhưng thực sự nó là nền tảng quan trọng cho mọi suy nghĩ về sau.

- Khôi cũng nghĩ thế, nhưng...

- Dù sao thì ở lại thành phố cũng còn có những trường khác theo lựa chọn.

- Để được học những hệ đó phải có điều kiện, tốn phí không ít. Mà Khôi thì lại... À, mà thôi, để tính sau Uyên ạ.

Gặp lại Khôi lần sau Uyên thấy Khôi vui vẻ hơn, đã mất hẳn những gì u uất của sự kiện vừa qua.

Vừa về học tới cổng Uyên đã thấy Khôi đứng đợi, với cái gói bọc giấy báo trước ghi đông xe đạp.

- Khôi cho Uyên gì đây?

Uyên cười chìa tay ra. Khôi gỡ ra những cuốn sách.

- Nhờ Uyên trao lại cho Vỹ giùm.

- Thế hở, Uyên cười lật nhanh xem những tựa sách, sao Khôi không đưa tận tay Vỹ, ngại hở?

Cái cười cười làm Khôi hơi bối rối.

- Ừa, tới trường thì ngại thật đấy.

- Còn tới nhà? Khôi biết nhà Vỹ rồi mà.

Khôi hiểu cái nhìn tinh ranh châm chọc của Uyên và Khôi muốn mình không bị thua:

- Tới nhà Vỹ thì tới nhưng mình vẫn thích nhờ bạn được không?

- Được chứ. Nhưng có thư từ nhắn gửi gì không đây?

- Có gì đâu, những cuốn sách mà Khôi nghĩ Vỹ sẽ thích. Để cô ta khỏi phải ngốn tất cả những thứ gì cô ta có mà chẳng cần biết lợi ích gì.

Uyên bỏ những cuốn sách vào cặp:

- Thông báo là mình thích cuốn nào mình sẽ đọc trước đấy nhé.

- Tự nhiên.

- Độ này Khôi còn hay chơi bóng bàn với Việt nữa không?

- Hết rồi.

- Các bạn dạo này hết thân với nhau rồi hở?

- Có lẽ thế. Việt có những cái thú khác của Việt mà mình không thích.

- Ừ nhỉ, mấy bạn thân của mình cũng vậy, tự động tách nhau ra. À, Khôi vào nhà chơi đã.
- Thôi.
- Đứng ngoài cổng tiếp bạn ba mẹ mình biết la chết.
- Để Khôi về.
- Làm chi vội vậy. Khôi đã tính việc gì chưa?
- Việc gì ấy à, đập xích lô được không?
- Trò theo chân thầy được lắm chứ.

Cả hai cười vui vẻ. Theo được thầy đã là may. Xích lô là nghề của nhiều giới nhưng giới học trò thì chưa, Khôi là kẻ tiên phong đấy.

- Bao giờ khai trương nhớ ghé đưa Uyên tới trường nhé.
- Nếu may mắn.
- Uyên là người may mắn nhất đời này.

Qua học kỳ hai với nhiều cố gắng, Uyên cũng may mắn vừa phải. May mắn vừa phải để có thể hy vọng điểm các môn đều trên trung bình một chút. Mình sẽ nói với Khôi những gì nhỉ? Như một người bạn, phải làm cho nhau vui hơn, hứng khởi hơn trong cuộc sống, mà với riêng Khôi thật là cần thiết. Đi học miết thì thêm một ngày lễ. Nhưng đến khi được nghỉ dài dài thì lại không biết làm gì cho hết ngày giờ, chỉ thèm bạn thèm lớp. Hẳn Khôi cũng thế.

Một buổi chiều Uyên trở lại thăm Khôi. Nhưng Khôi không còn ở đó nữa. Cô em họ của Khôi nói anh ấy đã về quê từ mấy tuần nay rồi.

- Phải chị là Minh Uyên không?
- Anh ấy có nhắn gì chị hử?
- Có một cuốn sách. Để em vào lấy đưa chị.

Một cuốn sách bìa bọc cẩn thận. Đó là cuốn sách mà một lần Khôi đã đưa cho Uyên xem. "Những tâm hồn cao thượng". Cuốn sách của thầy Hiến tặng mà Khôi đã vô cùng quý mến nó, luôn có trong cặp như một sự nhắc nhở. Không phải chỉ vì nội dung mà toàn cuốn sách đã trở thành một kỷ niệm khó phai của một thời.

Khôi không nhẫn lại gì sao? Uyên lật nhanh những trang sách, không một mẫu giấy.

Thế là Khôi đã bỏ nơi này. Bỏ sân trường, lớp học và bỏ lại luôn cả những bạn bè.

Bắc gió Uyên nhìn lên giàn nho ở trên cao, thấy những ngọn xanh vươn dài và lấm tấm những chùm bông xen lẫn, Uyên nghĩ, mùa này nơi quê Khôi hẳn cũng thế, những giàn nho đang vươn ngọn và thả kín bông, trưởng khi mưa xuống. Rồi mùa hè ập tới.

Như thế nghĩa là gì nhỉ? Uyên thật buồn. Bạn bè là thế sao? Chia tay không một lời từ giã.

Mâm mê cuốn sách trên tay, uyên buồn bã lật lại những trang giấy. Những trang giấy hờ hững. Bất ngờ hàng chữ hiện ra, ập vào mắt Uyên như một con sóng:

"Hãy Sống Là Một Tâm Hồn Lớn".

Chương 14

Rồi một niên học qua đi, với bao nhiêu buồn vui lẫn lộn. Có điều dễ quên nhưng cũng có điều để còn nhớ mãi. Bạn bè phân tán ở nơi này nhưng rồi lại tụ họp ở một nơi khác, cũng trong sân trường này, vẫn ngập tiếng cười và ngập tiếng nói.

- Năm nay bất ngờ ta thay đổi một loạt số đo, thế là có cơ để may một loạt áo dài mới.
- Xin chúc mừng bé.
- Lý do?
- Hãng sữa bột Dielac sẽ xin hình bé để in quảng cáo bé hay ăn chóng lớn.
- Hay ăn chóng lớn để mẹ cha chóng nhờ.
- Ở đó mà nhờ, mẹ cha chưa kịp nhờ đã có đứa nó nhờ mất.

Kể cũng vui, chuyện sân trường con gái có bao giờ hết. Mỗi năm đề tài mỗi phong phú, mỗi mới lạ. Phải nói đúng hơn là mỗi mùa con gái mỗi đổi thay. Như một mầm cây, mới hôm qua vừa nhú, hôm nay đã mơn mớn xanh. Bạn bè ở lớp này gặp lại ở lớp nọ.

- Ơi giờ ời, mới có mấy tháng không gặp sao độ rày bà mập dữ thế!
- Cái gì mập? Ăn nói sỗ sàng thế mà nghe được!
- Ồ, xin lỗi, trông bà chị mũm mĩm như một hột mít.
- Thế mà cũng đòi văn chương. Không bao giờ nên mô tả thiếu chất phụ nữ kiểu đó.
- Ý bà chị muốn nói là mình phát tướng?
- Phải nói là ta có tướng phúc hậu. Mới mười mí phải phát ngôn cho nó "quý phái" một tí chớ.

Rắc rối. Con gái là chúa rắc rối. Mập thì nói mập, phì thì nói phì, bày đặt núp dưới những từ này chữ kia chẳng qua là tránh né sự bẽ bàng. Rốt cuộc rồi về nhà soi gương một mình cũng... khóc. Bọn con trai khó chịu không hiểu được. Và họ sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau khổ của một sáng nào thức dậy thấy mặt mình chẳng phải là... sông ngòi biển hồ

bao giờ mà lại bám đầy trứng cá.

Lên lớp mười hai Uyên và Ngà vẫn còn ngồi chung nhưng họa hiem có dịp đi chơi chung với nhau như trước. Ngà có nhiều biến đổi rõ rệt, cái miệng lia lịa cười nói giờ đã khép lại nhiều. Ngoài giờ học trường Ngà còn đi học may học thêu lung tung, ai giới thiệu chỗ nào hay nơi nào bảo đảm Ngà cũng mò tới. Làm bánh, cắm hoa... món nào Ngà cũng quan tâm học biết. Có đưa tọc mạch khám phá ra: Hành trang lên xe hoa đấy. Con Ngà sửa soạn về nhà người ta làm món trứng luộc và... vá quần xà lỏn. Tò mò Uyên hỏi bạn: Cuối năm chứ? Ngà chối lia lịa. Rồi còn mình Uyên, Ngà thú thật: Uyên còn nhớ một lần hai đứa bị giam xe giữa đường không? Anh ấy ở cùng hẻm nhà mình đấy.

Tốt thôi. Thà chậm một giây còn hơn gây tai nạn. Được một người chăm sóc cả đường đi lối về chân thành như thế thì chỉ có việc... thẳng một đường mà đi. Ngà bên lén cúi đầu: Nhớ lại cái buổi chiều ấy... , đúng là mình bị theo dõi từ lâu mà không biết.

Uyên chợt nhớ:

- Còn cái anh chàng Tuấn làm cho bọn mình một phen đứng tim, sau một loạt những vụ bê bối lãng nhãng ở nhà văn hóa phường, giờ ra sao nhỉ?

- Nghe đâu nhỏ Hằng nói hắn sắp ra tòa vì một vụ liên quan tới video đen.

Nhân vật nào thì trở về góc đó, Uyên nghĩ, một sân khấu nhỏ cũng cần có đạo diễn để tuân thủ những quy luật thường tình.

Còn Văn? Uyên không khỏi giật mình khi nhận ra anh ta cũng nằm trong bối cảnh của "buổi chiều lắm chuyện" đó.

Lên đại học rồi Văn thỉnh thoảng vẫn trở lại trường, không phải ở chỗ đứng mọi khi, nhưng để đi chung với Uyên một đoạn đường và nói những chuyện băng quơ ấm áp. Cũng có khi ngọt ngào hơn, họ ngồi chung bàn với ly nước chanh trong khoảnh khắc. Sau lần để Uyên hoảng sợ giữa dòng suối, Văn biết giữ một khoảng cách đủ để nuôi dưỡng tình cảm giữa hai người lớn dần. Uyên cũng biết thận trọng để cả hai có thể đi bên nhau mà không phải vấp ngã vào nhau giữa đường.

- Uyên sắp thi kỳ hai rồi, và cả những kỳ thi quan trọng cuối năm nữa, nếu không đậu thì cái mặt Uyên cũng méo mó lắm, chẳng ra sao cả. Vậy Uyên đề nghị với Văn là chúng ta chia tay nhau, chia tay nhau trong đầu chia tay nhau ngoài đường.

- Làm chi mà khủng khiếp vậy Uyên?

- Cũng không khùng khiếp bằng sự kiện nếu Uyên phải ở lại lớp chỉ vì sự hiện diện của một ông con trai nào đó.

Điều ấy thú nhận rằng Văn cũng đáng kể. Song để chia tay một trong hai, thi đậu và Văn, thì...

- Đến bao giờ mình gặp lại nhau?

- Khi Uyên đã thi xong.

Đó là một hành động đúng và can đảm. Chú Thuyên nói với Uyên vậy. Khổ cô cậu đã cháy hết sách vở vì chuyện tình cảm đầu đời của mình. Nhớ nhung, mơ mộng, hẹn hò giận dỗi... cuốn trôi hết chữ nghĩa của học trò ra đường phố, quán xá rong chơi. Để trắng những kỳ thi, nhào luôn bước đầu chập chững vào đời.

- Nói thì nói thế chứ, chẳng phải đơn giản chú ạ. Con gái bao giờ cũng yếu đuối hơn con trai. Cháu sợ mình sẽ thua mất.

- Cũng chẳng sao. Tình yêu nó đến rất tự nhiên cháu ạ.

- Chú biết là cháu rất mong được học lên cao. Thế nào Là Một Tâm Hồn Lớn hử chú?

- Phải có ước vọng và ý chí để đạt ước vọng đó.

- Nhưng thường là thất vọng phải không chú.

- Cháu tính thọc vào trái tim chú đấy à? Cũng chẳng sao, giờ chú đã chai cứng rồi.

Người đàn ông cười hề hề dễ tính. Uyên hỏi:

- Còn những cái bàn ping pong chú dẹp đâu rồi?

- Ngồi hút thuốc vật mãi cũng chán. Cháu trông chú dạo này thế nào?

Chú Thuyên vê hàng râu mép nhìn Uyên cười hóm hỉnh.

- Bộ chú tính đi hỏi vợ hử?

- Đừng xúi dại, đã ở vậy đến chừng này tuổi đầu mà không bị "mát" là may lắm rồi.

- Nhưng Saint Paul bảo đàn ông ở vậy một mình không tốt.
- Sẽ tốt. Chú sắp có việc làm ưng ý rồi.
- Việc gì vậy chú?
- Làm phim. Ngày xưa chú mê làm phim đến sạt nghiệp mà vẫn chưa thực hiện được thước phim nào ưng ý.
- Còn bây giờ?
- Chú sẽ hợp tác với một nhóm bạn làm phim học trò. Học trò là một lực lượng khán giả đông đảo ham đọc ham học ham xem mà không ai lưu ý tới là một điều thiếu sót lớn.
- Hoan hô chú. Sẽ có thật nhiều hình ảnh hoa phượng đỏ lên phim nhé chú. Cháu thích hoa phượng. Học trò với hoa phượng, hoa phượng với mùa hè.

Rồi mùa hè tới, dấu hiệu bằng những cơn mưa bất chợt. Cây phượng trong sân trường nở bung những chùm hoa đỏ ối. Học trò nhìn ra ngoài cửa lớp băng khuâng. Và những trang vở khép lại.

Buổi học cuối cùng bụi ngùi bịn rịn. Bạn bè chia tay nhau, từ giã trường lớp với bao vui buồn lẫn lộn.

- Hôm nay ta long trọng đăng quang Hoa Khôi cho mi.
- Hoa Khôi mùa hè, vương miện kết hoa phượng và tay ôm một chùm phượng tọ Tuyệt vời.
- Tuyệt vời quá. Hãy khóc đi em.
- Khóc làm sao?
- Khóc như cô dâu về nhà chồng.
- Chồng là làm sao?
- Bồng bồng công chồng đi chơi, đi qua chỗ lội đánh rơi mất chồng.

Giữa vòng tay bạn bè Uyên ôm một chùm phượng lớn, mặt đỏ như hoa, ngập trong tiếng cười đùa.

- Xin em cho biết cảm nghĩ của mình khi được nhận vương miện mùa hè này.
- Cảm động muốn rụng tim.
- Ấy chết, đừng vội rụng tim. Em hãy nhặt tim mình lên xem còn bóng hình chàng trong ấy?
- Chàng nào cơ?
- Đừng vờ.
- Em không vờ - Trái tim em bốn ngăn vẫn đủ bốn ngăn trống vắng.
- Thế đêm qua em ngủ mơ thấy ai?
- Chẳng ai hết. Em chỉ thấy sông thấy biển và nước mênh mông tứ bề.
- Tốt. Mơ thấy nước là một điềm lành. Sẽ nhận được tin vui.
- Xin cho biết sơ nội dung tin vui ấy là gì?
- Thư từ hay quà tặng... Ồ, trả lời "ứng xử" chứ đâu phải đoán điềm mộng. Lạc đề điểm "không" bây giờ.
- Xin hỏi tiếp.
- Em thích màu gì?
- Màu Trắng.
- Tại sao lại là màu trắng?
- Giấy trắng, áo trắng. Đỏ, Cam, Vàng, Lục, Lam, Chàm, Tím là bảy sắc cầu vồng cũng khuyếch tán từ ánh sáng trắng.
- Mười trên mười. Hãy trả lời tiếp: Em yêu gì nhất, ghét gì nhất.

- Là học trò em yêu mùa hè. Là mùa hè em yêu phượng đỏ. Là phượng đỏ em...

- Yêu lắm thế.

Một bạn ngắt chùm hoa Uyên đang ôm phản đối.

- Là phượng đỏ em ghét các bạn.

Nhưng ghét trẻ quá, chùm phượng to trên tay Uyên đã bị các bạn chia phần gần hết. Khi thoát khỏi vòng vây, Uyên chỉ còn trơ lại một nhánh. Lúc này Uyên chợt thấy bóng Văn ở dưới sân, như một vật nặng trạ không thể lẫn.

- Phản bội giao ước rồi.

Uyên nói với Văn hay tự nhắc với mình khi lặng lẽ tách rời đám bạn bước xuống. - Con trai trường nào mà lơ ngơ giữa sân trường người ta thế này.

Uyên đến sau lưng Văn mới biết. Như bị bắt lỗi quả tang, người con trai lúng túng, ngỡ ngàng quay lại:

- Sợ không còn dịp trở lại trường. Trường mình dạo này thay đổi nhiều quá Uyên nhỉ.

- Sửa sang lại nhiều chỗ và cất thêm nhiều phòng mới. Dãy kia là thư viện với phòng thí nghiệm đó Văn. Ban giám hiệu cũ nhà trường cũng đổi hết rồi.

- Mọi chuyện rồi tốt đẹp thôi.

- Văn tin suông sẽ thế à?

- Tin chứ. Như tin vào tuổi trẻ của mình...

Câu nói của Văn là cơn gió lạ đối với Uyên bất chợt. Thế là đã có hôm qua và ngày nay. Còn ngày mai thì đang ở trước mặt. Trong ta đã hình thành một chuỗi thời gian có tên gọi. Hẳn là không còn đơn giản, dễ dãi như những cười đùa nghịch ngợm rồi sẽ qua đi, quên đi. Nó đòi ta phải nghiêm túc, ngắm nhìn và hành động khi thực sự bước xuống cuộc đời.

Cuộc đời, bị đẩy xuống, bị ném ra hay được đưa vào thì cũng có nghĩa là ta phải bước qua một ngưỡng cửa. Khi cánh cổng trường khép lại ở sau lưng, người ta không được phép có những lỗi lầm bởi không còn nhiều dịp để sửa đổi. Hay như người ta thường nói "trường đời" bao giờ cũng khắc nghiệt, ấy là những bài học ta phải trả giá, không còn

được "miễn phí" như khi còn ngồi trên ghế nhà trường nữa. Nghĩ thế, Uyên không khỏi e ngại.

- Mau quá, mới ngày nào. Bây giờ đã đến lượt Uyên phải rời trường.

- Rời một sân trường này để rồi đến một sân trường khác, rộng hơn. Có gì đâu.

- Vẫn biết thế. Nhưng Văn nè, có bao giờ những điều mình nghĩ trở thành hiện thực không Văn nhỉ?

- Uyên nghĩ gì vậy?

- Uyên nghĩ rồi có ngày Uyên sẽ trở về và làm cô giáo nơi trường mình đã học ngày xưa...

Không nhìn Văn, cúi xuống, Uyên nói rất nhỏ như sợ ý nghĩ nung nấu của mình tự ngày nào, vì một lý do nào bị dao động mạnh mà tan mất. Về dạy nơi trường mình đã học, đó là ước mơ của Uyên. Ngay lúc này Uyên không khỏi nhớ tới những hình bóng cũ thân thương của một thời đang chìm khuất. Làm sao quên được thầy Hiến và bạn Khôi, những người đã bỏ trường bỏ lớp mà đi. Đau đớn và tức tưởi, mỗi người đã để lại sân trường này biết bao tha thiết và tất cả niềm tin vào ngày mai. Hãy sống là một tâm hồn lớn. Liệu một mình Uyên nhỏ bé có thể bù đắp lại những mất mát để tiếp nối được những ước vọng đã qua Hay rồi cũng là một mảnh đời như bao mảnh đời khác, chỉ là những mảnh đời trôi theo cơ may. Chán ngấy và bất mãn biết mấy khi những ước vọng của mỗi người cứ dần dà bị thui chột vì một lý do nào đó. Lúc nào, ở đâu thì những nghịch lý trong đời sống cũng sẵn, nếu ta chỉ suông sẻ tin rồi sẽ tốt đẹp thì cũng chỉ có nghĩa là ta may mắn chưa bị vùi dập đó thôi. Phải làm sao... Uyên hình dung có những câu hỏi đang lớn dần trong đầu mình. Có phải trước đó là Tuổi Trẻ, như Văn đã nhắc tới? Tuổi trẻ, trước hết phải có niềm tin ở chính mình, vẫn có ai đó nói như thế, và sau lưng cánh cửa kia không phải là một khung trời đầy ắp mộng mơ, mà là những hoang mang lo lắng đợi chờ. Nếu không chịu thách thức...

- Khôi dạo này ra sao rồi Uyên nhỉ?

Câu hỏi đột ngột của Văn làm Uyên sửng người:

- Văn cũng biết chuyện đó nữa sao?

- Văn có dự buổi họp của chi đoàn trường sau đó.

- Chỉ sau đó thôi à?

- Thật đáng tiếc.

- Đáng tiếc thật, Uyên bậm môi, từ đó Khôi bỏ về quê rồi bật tin luôn. Một chút buồn đọng lại ở cuối câu nói, Uyên không biết mình nghĩ được gì. Cả một chuỗi sự kiện vừa qua đâu phải dễ rồi chìm xuống nhẹ hẫng như thế. Cả việc Khôi lặng lẽ bỏ đi. Khi chia tay không một lời từ giã nghĩa là sẽ còn gặp lại. Có bao giờ Khôi nghĩ như thế, đã hơn một năm rồi?

- Khôi là một người bạn tốt.

Văn nói thay cho Uyên câu ấy và Uyên cảm thấy yên lòng. Uyên cũng linh cảm hiểu từ câu nói ấy Văn đang muốn gần mình hơn. Gần hơn trong chuỗi tình cảm vương vít vừa qua, chưa định hình được. Văn vẫn biết tôn trọng tất cả. Điều này khiến Văn giá trị hơn lên và Uyên cũng cảm thấy gần Văn hơn một chút.

- Về sau Uyên nhé, - có giọng bạn réo gọi từ hành lang trên lầu đánh thức hai người nhớ mình đang đứng trong sân trường, - về một mình cẩn thận coi chừng đụng xe đó.

- Ngà đó phải không Uyên?

Văn hỏi, Uyên nhìn Văn ngượng cúi xuống, dấu nụ cười:

- Sao văn biết?

- Còn phải hỏi.

Uyên quay đi, sau khi cúi nhanh vào tay văn nhánh phượng còn giữ lại phần mình:

- Thường cho Văn đấy. Mùa hè thường chứ không phải Uyên đâu nhé.

Bước theo Uyên ra cổng, Văn băng quơ nhìn trời:

- Vậy là thành phố đã có những cơn mưa lớn rồi Uyên nhỉ?

Uyên bước đi thật chậm, vẫn cúi xuống:

- Mùa này hắt Suối Tiên đã đổ về cuồn cuộn như lũ.

- Uyên còn nhớ à?

- Nhớ chứ, Uyên cười khẽ, nhớ một lần chân mình đã dẫm gai.

- Còn đây nữa...

Bất ngờ Văn xòe tay trước mặt Uyên: Một viên cuội nhỏ màu xám. Ngạc nhiên quá đổi, Uyên tròn mắt nhìn. Đúng là viên cuội đã chìm xuống lòng suối ngày nào. Trong trăm nghìn viên cuội khác ở nơi ấy vẫn không thể lẫn vào đâu được, không cần phải hồi tưởng so sánh hay phân tích. Uyên tính như vậy. Như tin vào một tình yêu có thực. -- Bây giờ đến lượt Uyên, hãy ước đi...

Uyên nhìn Văn, bối rối cúi xuống. Hẳn không còn là nỗi hối hoảng của ngày nào giữa dòng suối bỏ chạy. Nhưng Uyên vẫn đứng đấy, im lặng. Có phải mình chẳng còn gì để ước, bởi chính điều ước ấy đã có rồi? Hay trong ta vẫn còn điều trăn trở bởi chính bàn tay rộng lớn của đời đang vươn ra đón đợi? Hơn lúc nào hết, là một người nữ, Uyên hiểu sâu trong ngực mình một trái tim đang ngân nga muôn ngàn nỗi...

Những ngón tay vẫn quẩn trong tà áo, không dám ngược lên nhìn Văn, mãi lúc sao Uyên mới nói thật khẽ:

- Hãy giữ lấy những gì đã có, Văn ạ. Cả những gì sẽ có nữa. Dù sao chúng ta vẫn còn những kỳ thi đang ở trước mặt.

Lúc này cổng trường đã thực sự khép lại ở sau lưng hai người.

Đinh Tiến Luyện

Tháng 9-1990